R.R.NO. 13488/55/78

இளைஞர்க்கான
புத்தமதக் கதைகள்

(சுருக்கப் பதிப்பு)

★

ஆசிரியர் :
மயிலை சீனி வேங்கடசாமி

★

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்.
1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.
1975

C1-
Q
N7

மயிலை சீனி வேங்கடசாமி (1900)

© THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LIMITED.

கிளைகள் :

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
கும்பகோணம் திருச்சிராப்பள்ளி-2

கழக வெளியீடு : கடுஎ0

முதற்பதிப்பு : ஆகஸ்ட் 1975

\Q4
w3N75

ILAIGNARKKAANA
BUDDHAMATHAK KATHIKAL

திருவரங்கனார் அச்சகம், சென்னை-600 013. (I/1)

பதிப்புரை

உலகில் சமயங்கள் பல இருப்பினும், அவற்றின் செயல்படு முறைகளில் வேறுபாடுகள் காணப் படினும், கூர்ந்து நோக்கினல், மக்களை நல்வழிப் படுத்தி அவர்களை நல்வாழ்வு வாழச் செய்யும் குறிக்கோள் உடையனவாகவே அவை அனைத்தும் காணப்படுகின்றன.

எனவேதான் பல சமயக் கருத்துகளையும் இளைஞர்கள் அறிந்திருத்தல் நன்மை பயக்கும் எனக் கருதி, அவ்வச் சமய நீதிகள் அடங்கிய கதைகளில் சிலவற்றைத் தொகுத்து, இங்ஙனம இளைஞர்கட்கேற்ற வகையில் வெளியிட விழைந்தோம்.

அதன் விளைவாகவே "கிறித்துமொழிக் கதைகள் அல்லது கிறித்து மொழி உவமைகள்" "இசுலாமியக் கதைகள்" ஆகிய இரு கதை நூல்களை வெளியிட்டனம்.

"இளைஞர்க்கான புத்தமதக் கதைகள்" என்னும் இந் நூல் அறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள் இயற்றிக கழகவழி வெளியிடப் பெற்ற 'பௌத்தக் கதைகள்' என்னும அரிய நூலின் சுருக்கமாகும். இந் நூலினைச் சுருக்கித் தந்த திரு சு. அ. இராமசாமிப் புலவரவர்கட்குக் கழகத்தார் நன்றி உரித்தாகும்.

நீதிக் கதைகளை எல்லாரும் படித்துப் பயன்பெறும் வகையில் பொது நூலகங்களிலும் பள்ளி நூலகங் களிலும் இந்நூல் இடம்பெற வேண்டுவது மிகமிக இன்றியமையாததாகும்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்

உள்ளுறை

		பக்கம்
1.	பிச்சைச் சோறு	1
2.	ஒரு பிடி கடுகு	6
3.	வீட்டு நெருப்பை அயலாருக்குக் கொடுக்காதே	14
4.	கேமன் : பிறன்மனை நயந்த பேதை	25
5.	கருவுற்ற பெண்மணி	28
6.	கொலைக் குற்றம்	34
7.	நச்சுப் பாம்பு	43
8.	மலையில் உருண்ட பாறை	50
9	கள்ளரை நல்லவராக்கிய காத்தியாயனி	56

இளைஞர்க்கான

புத்தமதக் கதைகள்

---

1. பிச்சைச் சோறு

சித்தார்த்த குமாரன் அரண்மனையை விட்டு வெளிவந்து துறவியாய் விட்டார். அரசபோகங்களும் இன்ப நலங்களும் அவருக்குப் பிறப்புரிமையாக இருந்தும், அவற்றை வேண்டாமென்று உதறித் தள்ளினர். தாய் தந்தை மனைவி மக்கள் அரசுரிமை யாவும் துறந்து வந்துவிட்டார். இன்ப நலங்களைக் குறைவு இல்லாமல் துய்த்து வந்த அவர், தமது இருபத்தொன்பதாவது அகவையிலே (வயதிலே), மனித வாழ்க்கையின் வளமைப் பருவத்திலே, இல்லற வாழ்க்கையைப் புறக்கணித்துத் துறவு பூண்டார். ஆண்மையை விளக்கும் அழகிய மீசையையும் தாடியையும், தலைமுடியையும் சிரைத்து அரசர்க்குரிய ஆடையணிகளை நீக்கி - காவியுடை உடுத்துத் துறவுக்கோலம் பூண்டார். கால்நடையாகவே நெடுந்தூரம் நடந்து சென்றார். இராசகிருக நகரத்தையடைந்து நகரவாயிலைக் கடந்து நகருக்குள்ளே சென்றார்.

வீதிகளில் இருந்தமக்கள் இவருடைய உடல் தோற்றத்தையும் முகப்பொலிவையும் வியந்து இமை கொட்டாமல் இவரையே பார்த்தார்கள். இவர் மண்ணுலகத்தில் வாழும் மனிதன்தானே என்று ஐயுற்றார்கள். கடைத்தெருவில் பொருள்களை வாங்குவோரும் விற்போரும், தொழிற்சாலைகளில் தொழில்

செய்வோரும், ஏனைய மக்களும் இவரை நெடுநேரம் பார்த்தவண்ணம் வியப்படைந்து நின்றனர். துறவுக் கோலம் பூண்ட சித்தார்த்தர், நேற்று வரையில் அரண்மனையில் அரசபோகத்தில் இருந்தவர், இன்று கையில் திருவோடு ஏந்தி வீடுவீடாகச் சென்று பிச்சை ஏற்கிறார். வீட்டிலுள்ளவர் தங்களிடம் இருக்கும் மிகுதி உணவை அவருக்கு அளிக்கின்றனர்.

நகரத்தில், பிம்பிசார அரசனுடைய சேவகர்கள்—முகப்பொலிவும், அழகான தோற்றமும் உள்ள இந்தப் புதிய துறவியைக் கண்டு வியப்படைந்து அரசனிடம் சென்று இவரைப்பற்றிக் கூறினார்கள். பிம்பிசார அரசன் அரண்மனையின் மாடியில் சென்று நின்று இவரைப் பார்த்தான். பார்த்தபிறகு தனக்குள் ஏதோ நினைத்து, "இந்த ஆள் எங்குச் சென்று என்ன செய்கிறார் என்பதைக் கூர்ந்து கவனியுங்கள்," என்று கட்டளையிட்டு அனுப்பினான்.

வீதியிலே வீடுதோறும் சென்று ஓட்டிலே பிச்சை ஏற்ற புதிய துறவி தமக்குப் போதுமான உணவு கிடைத்ததும் வந்தவழியே திரும்பி நடந்து நகர வாயிலைக் கடந்து வெளிவந்தார். நகரத்திற்கு அப்பால் உள்ள பண்டவ மலையை நோக்கி நடந்தார். மலையடிவாரத்தை யடைந்ததும் கிழக்குப்புறமாக அமர்ந்து தாம் கொண்டுவந்த பிச்சைச் சோற்றை உண்ணத் தொடங்கினார். பாலும் தேனும், பாகும் பருப்பும், மணமும் சுவையும் உள்ள அறுசுவை உணவை அரண்மனையிலே உண்டு பழகிய அரச குமாரன்—சுத்தோதன மன்னனுடைய ஒரே செல்வகுமாரன்—தாமாகவே துறவியாகி வீடு வீடாகப் பிச்சைச் சோறு

வாங்கி அதை முதன்முதலாக உண்ணத் தொடங்கு கிறார்! ஒரு கவளம் கையில் எடுத்து வாயில் வைக்கிறார். வாய் குமட்டுகிறது; இந்த உணவை ஏற்றுக்கொள்ள மனம் மறுக்கிறது; குடலைப் புரட்டுகிறது. அவர் இது வரையில் பிச்சைச் சோற்றைக் கண்ணாலும் பார்த்த தில்லை. இப்போது இதைக் கண்டு இதை உண்ண மனம் மறுக்கிறது. வாயும் வயிறும் உண்ண மறுக் கிறதைக் கண்டு இந்தத் துறவி — புத்தநிலையை அடையப் போகிறவர்—தம் மனத்திற்கு இவ்வாறு அறிவுரை கூறினார் :

"சித்தார்த்த! நீ செல்வம் கொழித்த சிறந்த அரச குடும்பத்திலே பிறந்து வேளைதோறும் அறுசுவை உணவுகளை உண்ணவும், தின்னவும் பழகினாய். சாலி நெல் அரிசியால் சமைத்த மணமும், சுவையும் உள்ள சோற்றை உண்டனை. அமிர்தம் போன்ற சுவை யுடைய பாலும், தேனும், பாகும், பருப்பும் உட் கொண்டனை. இப்படியிருந்த நீ கந்தையை உடுத்தி யிருந்த ஒரு துறவியைக் கண்டு, ''நானும், இவரைப் போலத் துறவு பூண்டு, உணவை இரந்துண்டு வாழும் நாள் எப்போது வரும்; அந்த நிலையை எப்போது அடையப்பெறுவேன்' என்று நினைத்து ஏங்கினாய்; இப் போது நீ இல்லற வாழ்க்கையை விட்டு, நீ விரும்பிய துறவறவாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருக்கிறாய்! பிச்சைச் சோற்றைச் சாப்பிட ஏன் மறுக்கிறாய்? இதை ஏன் வெறுக்கிறாய்? நீ செய்வது முறையல்லவே. துறவிகள் உண்ணவேண்டியது பிச்சைச் சோறுதானே!"

இவ்வாறு இவர் தமக்குள் சொல்லிக்கொண்ட போது, இவர் மனத்தில் இருந்த வெறுப்பு உணர்ச்சி

மறைந்தது. இந்த உணவை-இந்தப் பிச்சைச் சோற்றை-மூதன் முதலாக மன அமைதியோடு உட்கொண்டார்.

இவற்றை எல்லாம் மறைந்து இருந்து பார்த்த அரசரின் சேவகர்கள் விரைந்து சென்று பிம்பிசார அரசனுக்குக் கூறினர்கள். அரசரும் உடனே புறப்பட்டுச் சித்தார்த்தர் இருந்த பண்டவ மலைக்கு வந்தார். வந்து, இவருடைய உடற் பொலிவையும், முகத்தின் அமைதியையும் அறிவையும் கண்டு, இவர் அரச குமாரன் என்பதை அறிந்துகொண்டார். பிறகு இவ்வாறு கூறினர்:—

"தாங்கள் யார்? ஏன் தங்களுக்கு இந்தத் துறவு வாழ்க்கை? உயர் குலத்திலே பிறந்த தாங்கள் ஏன் வீடுகள்தோறும் பிச்சை ஏற்று உண்ணவேண்டும்? இந்தத் துன்ப வாழ்க்கையை விடுங்கள். என் நாட்டிலே ஒரு பகுதியைத் தங்களுக்கு அளிக்கிறேன். தாங்கள் சுகமே இருந்து அரசாட்சி செய்துகொண்டிருக்கலாம்."

இதைக் கேட்ட சித்தார்த்தர் கூறுகிறுர்: "மன்னரே! அரசர் மரபிலே, உயர்ந்த குலத்திலே பிறந்தவன்தான் நான். துய்ப்பதற்காக நிறைந்த செல்வமும் வேண்டிய பல இன்பங்களும் ஆட்சி செய்யக் கபிலவஸ்து நகரமும் எனக்கு இருக்கின்றன. என் தந்தை சுத்தோதன அரசர், நான் அரண்மனையில் இருந்து அரசபோகங்களைத் துய்க்க வேண்டுமென்று தான் விரும்புகிறுர். ஆனல், அரசே! இன்ப நலங்களை நுகர்ந்துகொண்டு ஐம்புலன்களைத் திருப்திப்படுத்திக் கொண்டு காலம் கழிக்க என் மனம் விரும்பவில்லை. உயர்ந்த அறிவை, பூரண மெய்ஞ்ஞானத்தை அடைவ

தற்காக இல்லற இன்ப வாழ்க்கையைத் துறந்து வந்தேன். ஆகவே, தாங்கள் அளிப்பதாகக் கூறும் அரச நிலேயும் இன்ப வாழ்க்கையும் எனக்கு வேண்டா."

பிம்பிசார அரசர், அரச நிலேயையும் இன்ப வாழ்க்கையையும் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தி அழைத்தார். சித்தார்த்தர் அதனே மீண்டும் மீண்டும் உறுதியோடு மறுத்தார்.

சித்தார்த்தருடைய துறவு உள்ளத்தைக் கண்ட பிம்பிசார அரசர் வியப்படைந்தார்; இவரது மன உறுதியைக் கண்டு தமக்குள் மெச்சினர்.

"தாங்கள் புத்த நிலேயை அடையப்போவது உறுதி. புத்த பதவியையடைந்த பிறகு தாங்கள் முதன் முதலாக அடியேன் நாட்டிற்கு எழுந்தருளவேண்டும்," என்று அரசர் கேட்டுக்கொண்டார். அரசர் பேசும் போது அவரை யறியாமலே அவருடைய தலேவணங் கிற்று; கைகள் கூப்பின.

சித்தார்த்தர் அவ்வாறே செய்வதாக விடையளித்தார். பிம்பிசாரர் விடை பெற்றுக்கொண்டு அரண்மனேக்குத் திரும்பினர். வரும் வழியில் அரசருக்குச் சித்தார்த்தரைப் பற்றிய எண்ணமே இருந்தது. "நிறைந்த இன்ப நலங்களேயும், உயர்ந்த அரச நிலேயையும் வேண்டுமென்றே மனதறிந்து உதறித் தள்ளிய தூய துறவி இவர். இப்படிப்பட்ட உண்மைத் துறவிகளேக் காண்பது அருமை; அருமை. இவர் தவருமல் புத்த நிலேயை யடைவார். இவர் எண்ணம் நிறைவேறட்டும். இவர் முயற்சி வெல்வதாக." தம்முள் இவ்வாறு நினேத்துக்கொண்டே பிம்பிசார அரசர் அரண்மனேயை யடைந்தார்.

---

2. ஒரு பிடி கடுகு

கௌதமைக்குத் தன் குழந்தைமேல் அளவு கடந்த அன்பு உண்டு. இரண்டு வயதுள்ள அக் குழந்தையின் நகைப்பும் களிப்பும் அவளுக்கு மகிழ்ச்சியை ஊட்டின. அதன் ஓட்டமும் ஆட்டமும் அவளுக்குப் பெருங் களிப்பை யுண்டாக்கின. அதனுடைய மழலைப்பேச்சு அவள் காதுகளுக்கு இனிய விருந்து. களங்கமற்ற அக் குழந்தையின் இனிய முகம் அவள் கண்களுக்கு ஆனந்தக் காட்சி. அந்தக் குழந்தைதான் அவளுக்கு நிறைந்த செல்வம். அதற்குப் பால் ஊட்டுவதில் பேரின்பம், அக் குழந்தையை அவள் கண்மணிபோல் கருதிச் சீராட்டிப் பாராட்டி நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ண முமாக வளர்த்து வந்தாள்.

மற்றைக் குழந்தைகளுடன் தன் குழந்தையையும் விளையாடவிட்டு மகிழ்வாள். நாய், பூனை, காக்கை, கோழி, குருவி, அணில் முதலியவற்றைக் காட்டி அதற்கு மகிழ்ச்சியூட்டுவாள். வானத்தில் நிலவைக் காட்டி அதை அழைக்கச் சொல்வாள். பாட்டுகள் பாடித் தூங்க வைப்பாள். தலை நிறையப் பூக்களைச் சூட்டுவாள். விளையாடுவதற்குப் பொம்மைகளை வாங்கித் தருவாள். அக்குழந்தை அவளுக்கு உயிராக இருந்தது. முதற் குழந்தை பெற்ற பெண்மணிகளுக்கு இஃது இயற்கைதானே!

வளர்பிறைபோல வளர்ந்த அக் குழந்தைக்கு ஒருநாள் நோய் கண்டது. கௌதமை மனவருத்தம்

அடைந்தாள். மருத்துவர்களைக் கொண்டு மருந்து அளித்தாள். ஆனால், நோய் அதிகப்பட்டது. கடைசியில் அந்தோ! அது இறந்துவிட்டது. கௌதமை பெருந் துயரம் அடைந்தாள். தன் குழந்தையைப் பிழைப்பிக்க வேண்டும் என்று விரும்பினாள். "என் கண்மணி பிழைக்க மருந்து கொடுப்போர் இல்லையோ" என்று அரற்றினாள்.

இறந்த குழந்தையைத் தோள்மேல் வளர்த்திக் கொண்டு அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்களிடம், "குழந்தையைப் பிழைப்பிக்க மருந்து கொடுப்போர் யாரேனும் இருக்கிறார்களா?" என்று கேட்டாள்; இவள் நிலைமையைக் கண்டு எல்லோரும் மனம் இரங்கினார்கள்; பரிதாபப்பட்டார்கள்; "அம்மா! செத்தவரைப் பிழைப்பிக்க மருந்து இல்லை. வீணாக ஏன் வருந்துகிறாய்?" என்று ஆறுதலோடு அறிவுரை கூறினார்கள்.

கௌதமைக்கு அவர்கள் கூறியது ஒன்றும் மனத்தில் ஏறவில்லை. எத்தனை பெரியவர்கள் இருக்கிறார்கள்! எத்தனை முனிவர்கள் இருக்கிறார்கள்! செத்தவரைப் பிழைப்பித்த முனிவர்கள் உண்டென்று கதைகள் கேட்டும், படித்தும் இருந்த கௌதமைக்குத் தன் குழந்தையைப் பிழைக்கச் செய்யும் பெரியவர்கள் கிடைப்பார்கள் என்று தோன்றியது. ஆகவே அவள் இறந்த குழந்தையைத் தோள்மேல் சார்த்திக்கொண்டு எதிர்ப்படுகிறவர்களிடம் "குழந்தைக்கு உயிர் கொடுப்பவர் எங்கிருக்கிறார்?" என்று கேட்டாள். எல்லோரும் "பாவம்! செத்த குழந்தைக்கு மருந்து கேட்கிறாள்; பைத்தியக்காரி" என்று சொல்லி அவள்மேல் மனம்

இரங்கினார்கள். அவர்களில் ஒருவராவது இறந்த குழந்தைக்கு உயிர் கொடுக்கும் பெரியவரைக் காட்டவில்லை.

அறிஞர் ஒருவர் கௌதமையின் துயரத்தைக் கண்டார். இவளுடைய மனோநிலையை யறிந்தார். "அளவு கடந்த அன்பினாலே இவள் மனம் குழம்பியிருக்கிறாள்; இந்த நிலையில் இவளுக்கு அறிவு புகட்டி உலக இயற்கையைத் தெளிவுபடுத்துவது கடினம். இவளைக் கௌதம புத்தரிடம் அனுப்பினால் இவள் குணப்படுவாள்" என்று தமக்குள் எண்ணினார். அவர் கௌதமையிடம் வந்து, "அம்மா! உன் குழந்தைக்கு உயிர் கொடுக்கக்கூடியவர் ஒருவர்தாம் இருக்கிறார். வேறு ஒருவராலும் முடியாது. வீணாக இங்கெல்லாம் ஏன் அலைகிறாய்? நேரே அவரிடம் போ" என்று கூறினார்.

இதைக் கேட்டதும் கௌதமைக்கு மனம் குளிர்ந்தது. நம்பிக்கை பிறந்தது. "அவர் யார்? ஐயா! எங்கிருக்கிறார் சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டாள்.

"அவர்தாம் பெருமான் புத்தர்; அவரிடம் போ," என்றார்; இதைத் தெரிவித்ததற்காக அப்பெரியவருக்கு, அவள் வாயால் நன்றிகூற நேரமில்லை. அவள் அவருக்குத் தன் கண்களால் நன்றி கூறிவிட்டு மடமடவென்று நடந்தாள். பகவன் புத்தர் எழுந்தருளி இருந்து அறிவுரை கூறுகிற ஆராமம் அவளுக்குத் தெரியும். ஆகவே அவள் ஆராமத்தை நோக்கி விரைவாக நடந்தாள்; இல்லை, ஓடினாள். ஓடோடி வந்து ஆராமத்தை அடைந்தாள். ஆராமத்தில் கௌதமபுத்தர் எழுந்தருளியிருக்கும் கந்தகுடிக்குள் நுழைந்தாள். அவர்

காலடியில் குழந்தையை வளர்த்திவிட்டுத் தானும், அவர் காலில் வேரற்ற மரம்போல விழுந்து வணங்கினுள். "தலைவரே! என் குழந்தைக்கு உயிர் கொடுங்கள்" என்று கதறினுள்.

புத்தர் பெருமான் இறந்த குழந்தையையும் கௌதமையின் மனநிலைமையையும் உடனே உணர்ந்து கொண்டார். "குழந்தாய் எழுந்திரு" என்று அருளினுர். அவர் குரலில் தெய்வத்தன்மை உடைய ஓர் அமைதி இருந்தது. கௌதமை எழுந்து நின்ருள்.

"உன் குழந்தை இறந்துவிட்டதா? அதற்கு உயிர் கொடுக்கவேண்டுமா? நல்லது மருந்து கொடுக்கிறேன். கொஞ்சம் கடுகு கொண்டு வா."

"இதோ கொண்டு வருகிறேன்" என்று கூறிப் புறப்பட்டாள்.

"குழந்தாய்!" என்று கூப்பிட்டார் புத்தர். கௌதமி திரும்பி வந்து, "இன்னும் ஏதேனும் கொண்டு வரவேண்டுமோ?" என்று வினவினுள். அவளுக்குத் தன் குழந்தை பிழைத்துக்கொள்ளும் என்னும் நம்பிக்கை ஏற்பட்டுவிட்டது.

"வேறு ஒன்றும் வேண்டாம். ஒரு பிடி கடுகு மட்டும் வேண்டும். ஆனுல், கொண்டுவரும் கடுகு யாரும் சாகாதவர் வீட்டிலிருந்து கொண்டுவர வேண்டும். ஆணோ, பெண்ணோ, பெரியவரோ, சிறியவரோ இன்றைய வரையில் ஒருவரும் சாகாதவர் வீட்டிலிருந்து வாங்கிக் கொண்டு வரவேண்டும். தெரிகிறதா......?"

"அப்படியே, இதோ கொண்டு வருகிறேன்."

"குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு போ—கடுகுடன் குழந்தையைக் கொண்டு வா."

கௌதமி இறந்த குழந்தையைத் தூக்கித் தோளில் சுமந்துகொண்டு விரைவாக நகரத்திற்குள் சென்றாள். நகரை யடைந்தவுடன் முதல் வீட்டில் சென்று, "ஒரு பிடி கடுகு வேண்டும்" என்று கேட்டாள். வீட்டுக்காரி உடனே சென்று கடுகு கொண்டுவந்து கொடுத்தாள்." அப்போது கௌதமி, "அம்மா! உங்கள் வீட்டில் இதற்கு முன் யாரேனும் இறந்திருக்கிறார்களா?" என்று கேட்டாள்.

"ஏனம்மா கேட்கிறாய்? என் மாமனார் இறந்தார்; என் மாமியார் இறந்தார். இவர்களுக்கு முன்பு இவர்கள் தாய், தந்தையர்கள் இறந்தார்கள்" என்று அவ் வீட்டுக்காரி கூறினாள்.

"அப்படியானால் கடுகு வேண்டாம்," என்று சொல்லித் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு அந்த வீட்டை விட்டு அடுத்த வீட்டிற்குச் சென்றாள். அந்த வீட்டுக் காரியும் கடுகு கொடுத்தபோது "உங்கள் வீட்டில் யாரேனும் செத்திருக்கிறார்களா?" என்று கேட்டாள் கௌதமை.

"போன வாரம் எங்கள் வீட்டு வேலைக்காரன் செத்துப்போனான்."

"அப்படியானால் கடுகு வேண்டாம்; செத்தவர் வீட்டுக் கடுகு மருந்துக்கு உதவாது" என்று கூறிவிட்டு அடுத்த வீட்டிற்குள் நுழைந்தாள். அவ்வீட்டுக்காரியும் கடுகு கொடுத்தபோது, "உங்கள் வீட்டில் யாரேனும்

இறந்திருக்கிறார்களா?" என்று வினவினாள். இதைக் கேட்டவுடன் அவ் வீட்டுக்காரியின் கண்களில் நீர் தாரை தாரையாக வார்ந்தது. விம்மி, விம்மி அழுதாள். "ஐயோ! மூன்றும் நாள்தானே என் மகள் இறந்து போனாள்; நல்ல வெண்கலச் சிலைபோல இருந்தாளே" என்று அழுதாள். "அப்படியானால் கடுகு வேண்டாம்" என்று கூறிவிட்டு அடுத்த வீட்டிற்குச் சென்றாள்.

இப்படியே அந்தத் தெரு முழுதும், வீடு வீடாக நுழைந்து கேட்டாள். சில வீடுகளில் குழந்தைகள் இறந்திருந்தன. சில வீடுகளில் பெரியவர்கள் இறந்திருந்தார்கள். சில வீடுகளில் கட்டிளமை வயதுடையவர்கள் இறந்திருந்தார்கள். சில வீடுகளில் கருக்கொண்ட மகளிர் இறந்திருந்தார்கள். ஆனால், சாகாதவர் வீடு ஒன்றுமில்லை. கௌதமி அடுத்த தெருவில் நுழைந்தாள். ஒரு வீடு விடாமல் நுழைந்து கடுகு கேட்டாள். சாகாதவர் வீடு ஒன்றேனும் இல்லை. பல தெருக்கள் சென்று வீடு வீடாகக் கேட்டாள். ஒரு வீடுகூட விடாமல் சென்று கேட்டுப் பார்த்தாள். வேண்டிய கடுகு கிடைத்தது; ஆனால், சாகாதவர் வீடுதான் கிடைக்கவில்லை.

அவளுக்கு அப்போதுதான் உண்மை புலப்பட்டது. சாகாத வீடு கிடைக்காது. ஆகவே தன் குழந்தை பிழைக்க, மருந்துக்குக் கடுகு கிடைக்காது என்பதை உணர்ந்தாள். ஆனால், ஏதேனும் ஒரு வீடாவது இருக்காதா என்கிற ஆசை அவள் மனத்தில் இருந்தது. ஆகவே, அவள் அந்த சிராவத்தி நகரம் முழுதும், ஒரு வீடு விடாமல் நுழைந்து கேட்டுப் பார்த்தாள். சாகாதவர் வீடு கிடைக்கவே இல்லை. எல்லா வீடுகளும்

செத்தவர் வீடுகள் தான். சூரியன் மறைந்தான்; இருள் சூழ்ந்தது. இருளைப் போக்க வீடுகளிலும், தெருக்களிலும் விளக்கேற்றினார்கள்.

கௌதமையின் மனத்தில் இருந்த மன மருட்சி—இறந்தவர் பிழைக்க மருந்து உண்டு என்னும் அறியாமை—நீங்கிவிட்டது. பிறந்தவர் எல்லோரும் இறக்கிறார்கள். அகவை முதிர்ந்தவர் என்பது மட்டும் அன்று. நடுத்தர அகவையுள்ளவர், கட்டிளைஞர், சிறுவர், குழந்தைகள் எல்லோரும் இறக்கிறார்கள். இறந்தவர் மறுபடியும் பிழைப்பது இல்லை என்கிற உண்மை அவள் மனத்தில் தோன்றிற்று. அவள் நேரே சுடுகாட்டிற்குச் சென்றாள். தன் தோள்மேலிருக்கும் குழந்தையின் உடலை அடக்கம் செய்தாள். பிறகு நேரே பெருமான் புத்தரிடம் வந்து அவர் காலில் விழுந்து வணங்கி எழுந்து நின்றாள்.

"குழந்தாய்! கடுகு எங்கே?"

"கொண்டுவரவில்லை. கிடைக்கவில்லை."

"ஏன்?"

"பெருமானே, நான் மட்டுந்தான் என் குழந்தையைப் பறிகொடுத்தேன் என்று தவறாக எண்ணினேன். என் குழந்தைமேல் இருந்த அன்பினாலே, இறந்த குழந்தையைப் பிழைக்கவைக்க மருந்து இருக்கும் என்றும் தவறாக எண்ணினேன். தாங்கள் என்னுடைய மனநோய்க்கு உண்மையான மருந்து கொடுத்துப் போக்கிவிட்டீர்கள். உலகத்திலே சாகாதவர் ஒருவரும் இலர். (கணக்கெடுத்தால் செத்தவர் தொகைதான் மிகுதி, சாகாதவர் தொகை குறைவாக இருக்கும்.)

குடும்பந் தோறும், நாடுதோறும், ஊர்தோறும் இருக்கிறவர் தொகையைவிட, இறந்தவர் தொகைதான் அதிகம் என்பதை அறிந்து கொண்டேன்.''

கௌதமை இயற்கைச் சட்டத்தை அறிந்து கொண்டது மட்டும் அல்லாமல், அதற்கு மேற்பட்ட நல்ஞானத்தையடையும் செவ்வியடைந்திருப்பதையும் பெருமான் புத்தர் அறிந்தார். ஆகவே அவர் இவ்வாறு அருளிச்செய்தார்:

''சாவு என்பது உயிர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள நீக்க முடியாத சட்டம். அதனை மீறமுடியாது. இயமன் என்னும் அரசன் சாவு என்னும் ஆணையைச் செலுத்தி அரசியல் நடாத்துகிறான். அந்த ஆணையை உயிர்களால் மீறமுடியாது. மக்கள், மாடு, மனை முதலிய செல்வங்களில் மனஞ் செலுத்தி மகிழ்ச்சிகொண்டு, செய்யவேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்யாமல் மனிதர் இருப்பாரானால் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது, நாட்டைப் பெரு வெள்ளம் அடித்துக்கொண்டு போவதுபோல, அவரைச் சாவு அடித்துக்கொண்டு போய்விடும்''

இவ்வாறு, பெருமான் புத்தர், நிலையாமையையும் சாவையும் சுட்டிக்காட்டி அறநெறியைக் கூறினார். இதனைக் கேட்ட கௌதமை புத்தரை வணங்கித் தான் பௌத்த சங்கத்தில் சேர்ந்து துறவு நெறியில் செல்லத் தன்மீது திருவுளம் கொண்டருள வேண்டுமென்று வேண்டினாள். பெருமான் அவளைப் பிக்குணிச் சங்கத்திற்கு அனுப்பித் துறவறத்தில் சேர்ப்பித்தார். துறவு பூண்ட கௌதமையார், புகழ்பெற்ற ஏழு புத்தமதப் பெண்மணிகளில் ஒருவராக விளங்கி இறுதியில் வீடுபேறடைந்தார்.

3. வீட்டு நெருப்பை அயலாருக்குக் கொடுக்காதே"

கோசல நாட்டின் தலை நகரமான சிராவத்தி நக ரத்திலே மிகாரர் என்னும் செல்வச்சீமான் ஒருவர் இருந்தார். இவருடைய மகன் பெயர் புண்ணிய வர்த்தன குமாரன். இவன் காளைப் பருவமடைந்து திரு மணம் செய்வதற்கு உரிய நிலையை அடைந்தான். ஆகவே, பெருஞ் செல்வராகிய மிகாரர் இவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க முனைந்தார். முதலில் புண்ணியவர்த்தன குமாரன் தனக்குத் திருமணம் வேண்டாம் என்று கூறினான். இஃது எல்லா இளைஞர் களும் வழக்கமாகக் கூறுகிற வெற்றுப் பேச்சு என்பதைச் செல்வர் அறிவார். ஆகையினாலே, தம் மகனுக்கு நெருங்கிய நண்பர்கள் மூலமாக அவன் எப்படிப்பட்ட மங்கையை மணம் செய்ய விரும்புகிறான் என்பதை அறிந்துகொண்டார். ஐந்து சிறப்புகளும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற மங்கையைத்தான் மணம் செய்ய விரும்புவதாக அவன் தெரிவித்தான். ஐந்து சிறப்பு களாவன, மயிர் அழகு, சதை அழகு, எலும்பழகு, தோல் அழகு, இளமை அழகு என்பன.

மயிர் அழகு என்பது, மயில் தோகைபோன்று அடர்ந்து நீண்ட கூந்தலைப் பெற்றிருத்தல். கூந்தலை அவிழ்த்துவிட்டால் அது கணைக்கால் வரையில் நீண்டு தொங்குவதோடு நுனியில் மேற்புறமாகச் சுருண்டிருக்க வேண்டும். சதையழகு என்பது வாய் இதழ்

கொவ்வைக்கனி (கோவைப்பழம்) போலச் சிவந்து மென்மையாக இருத்தல். எலும்பழகு என்பது முத்துப் போன்ற வெண்மையான பற்கள் ஒழுங்காகவும், அழகாகவும், வரிசையாகவும் அமைந்திருத்தல். தோல் அழகு என்பது உடம்பின் மேனி அழகாகவும் செவ்வல்லி மலரைப் போன்று மென்மையாகவும் இருத்தல், இளமை அழகு என்பது பத்துப் பிள்ளைகளைப் பெற்ற போதிலும் ஒரே குழந்தை பெற்றவள்போல, உடம்பு தளராமல் இளமையோடு இருத்தல்.

இவ்விதமாக ஐந்து பண்புகளும் ஒன்றுக அமையப் பெற்ற பெண்ணைத் தவிர வேறு ஒருத்தியைத் தான் மணம்செய்ய முடியாதென்று அவன் திட்டமாகக் கூறினன். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட தன்மை வாய்ந்த பெண் எங்கேனும் இருக்கிருளா என்று செல்வர் தேடலானுர். சிராவத்தி நகரம் முழுதும் தேடிப்பார்த் தார். மணமகள் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, அந்தணர் சிலரை அழைத்து, இப்படிப்பட்ட சிறப்புகளை யுடைய மணமகள், நல்ல குலத்தில் பிறந்தவள் எந்த நாட்டிலாயினும் இருக்கிருளா என்று தேடிப்பார்க்கும் படி அனுப்பினர். செலவுக்குப் போதிய பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டு அந்தணர்கள் பெண்தேடப் புறப் பட்டார்கள். நாடுகள்தோறும், நகரங்கள்தோறும் தேடிய பிறகு சகேத நகரத்தை யடைந்தார்கள்.

சகேதநகரத்திலே தனஞ்சயன் என்னும் செல்வர் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்கு அளவற்ற செல்வம் இருந்தது. அவருக்கு ஒரே மகள் இருந்தாள். விசாகை என்னும் பெயருடைய அவர் மகள் மிகுந்த அழகுள்ளவள். அதனேடு புண்ணியவர்த்தன குமாரன்

கூறிய ஐந்து அழகுகளும் வாய்க்கப்பெற்றவள். அவள் மணம் செய்வதற்கு உரிய அகவை யடைந்திருந்தாள். அவள் ஒருநாள் மாலைவேளையில், பொழுது போக்குக் காக, அந்நகரத்துப் பூஞ்சோலைக்குத் தன் தோழியர் களுடன் சென்றாள். அந்தச் சமயத்தில், மணமகளைத் தேடிச்சென்ற அந்தணர்கள், தற்செயலாக அந்தப் பூஞ்சோலைக்கு வந்தார்கள். வந்தவர்கள் விசாகையைப் பார்த்தார்கள்.

ஐந்து அழகும் பொருந்திய விசாகையைக் கண்ட போது தாங்கள் தேடிவந்த மணமகள் கிடைத்து விட்டாள் என்ற மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். அவர்கள் நகரத்தில் சென்று விசாகையின் குலம், சுற்றம், செல்வம் முதலிய எல்லா விவரங்களையும் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு நேரே சிராவத்தி நகரம் சென்று மிகாரச் செல்வந்தனிடம், சகேத நகரத்து, தனஞ்சயன் என்ற செல்வரின் மகள் விசாகை எல்லா அழகும் வாய்க்கப் பெற்றிருப்பதைத் தெரிவித்தார்கள்.

தம்மைவிடச் சிறந்த செல்வரின் வீட்டில், தகுந்த மணமகள் இருப்பதைக் கேட்ட அவர் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். உடனே விலையுயர்ந்த பொருள் களைக் கையுறையாகக் கொடுத்துத் தகுந்த பெரிய வர்களைத் தம் மகன் புண்ணியவர்த்தன குமாரனுக்குப் பெண் கேட்கும்படி அனுப்பினார். அவர்கள் சகேத நகரம் சென்று தனஞ்சயச் செல்வரின் மாளிகையடைந்து மணம் பேசினார்கள். தனஞ்சயச் செல்வர் தம் மகளைப் புண்ணியவர்த்தன குமாரனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்க ஒப்புக்கொண்டார்.

திருமணம், சகேத நகரத்திலே, மணமகள் மாளிகையிலே திருவிழாவைப்போல வெகு சிறப்பாக நடந்தது. தனஞ்சயன் தம் மகள் விசாகைக்கு அளவற்ற பொன்னையும் பொருளையும் ஏராளமான பசு மந்தைகளையும் பணிப்பெண்கள் பணியாளர்கள் முதலான ஊழியர்களையும் நன்கொடைப் பொருளாக வழங்கினர். சிறப்புகளும், விருந்துகளும் நடந்த பின்னர், மணமகனுடன் மணமகளைப் புக்ககத்திற்கு அனுப்பினர்கள்.

அனுப்புவதற்கு முன்பு தனஞ்சயன் விசாகையை அழைத்து அறிவுரைகள் கூறினர்: "அம்மா, விசாகை! நீ புக்ககத்தில் வாழ்கிறபோது நடந்துகொள்ள வேண்டிய சில முறைகள் உள்ளன. அவற்றைக் கூறுகிறேன்; உன்னிப்பாகக் கேள். கேட்டு அதன்படி நடந்து கொண்டால் நன்மை யடைவாய்" என்று சொல்லி அறிவுரைகளை வழங்கினர். அப்போது விசாகையின் மாமனராகிய மிகாரன் என்னுஞ் செல்வரும் அங்கிருந்தார். தனஞ்சயன் தம் மகளுக்குக் கூறிய அறிவுரைகள் இவை: "வீட்டு நெருப்பை அயலாருக்குக் கொடுக்காதே. அயலார் நெருப்பை வீட்டுக்குள் கொண்டு வராதே. கொடுக்கிறவர்களுக்குக் கொடு; கொடாதவர்களுக்குக் கொடாதே. கொடுக்கிறவர்களுக்கும் கொடாதவர்களுக்கும் கொடு. நகைத்துக்கொண்டு உட்காரு. நகைத்துக்கொண்டு சாப்பிடு; நகைத்துக்கொண்டு தூங்கு. எரி ஓம்பு. குல தெய்வங்களை வணங்கு."

இவற்றைக் கேட்ட விசாகை, அவ்வாறே செய்வதாகத் தந்தையிடம் கூறினள். அண்மையிலிருந்து கேட்டுக்கொண் டிருந்த மிகாரச் செல்வருக்கு இவை விளங்கவில்லை. "இவை என்ன பைத்தியம்! வீட்டு

நெருப்பைக் கொடுக்காதே. அயல்நெருப்பைக்கொண்டு வராதே. நகைத்துக்கொண்டே தூங்கு. இவை யெல்லாம் என்ன கோமாளித்தனம்,'' என்று தமக்குள் எண்ணினார். ஆனால், அப்போது அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை.

விசாகை, மணமகனுடன் புக்ககம் வந்து சேர்ந்தாள். அவள் தன் கணவனுக்கும், மாமன் மாமிக்கும், மற்றவர்களுக்கும் செய்யவேண்டிய கடமைகளை முறைப்படி சரிவரச் செய்துகொண்டிருந் தாள். சில திங்கள் கழிந்தன.

ஒரு நன்னாள், விசாகையின் மாமனார் பொன்தட்டு களிலே சுடச்சுட நெய்ப்பொங்கலும், பால் பாயசமும் அருந்திக் கொண்டிருந்தார். விசாகை அண்மையில் நின்று விசிறிக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது ஒரு பௌத்தபிக்கு* அவ்வீட்டில் பிச்சைக்கு வந்தார். மாமனார் அவரைக் கண்டும், காணாதவர்போல உணவை அருந்திக்கொண்டிருந்தார். பிச்சையை எதிர்பார்த்த பிக்கு காத்துக்கொண் டிருந்தார். அப்பொழுதும் மாமனார் அவரைப் பாராதவர்போல இருந்து உணவு கொள்வதில் கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்தார்.

அப்போது விசாகை பிக்குவைப் பார்த்து, "இப் போது போய் வா. மாமனார் பழைய சோறு சாப்பிடு கிறார்,'' என்று சொன்னாள். பிக்கு போய்விட்டார். ஆனால் மாமனாருக்குக் கடுஞ் சினம் வந்து விட்டது. மருமகள் தம்மை இழிவு படுத்தியதாக நினைத்தார். உடனே, பொங்கலையும் பாயசத்தையும் உண்ணாமல்

* பௌத்த பிக்கு—புத்த சமயத் துறவி.

கையை உதறிவிட்டு, பணியாளரை அழைத்து, "அடே இதை எடுத்து விடுங்கள். இந்தப் பெண்ணை வெளியே பிடித்துத் தள்ளுங்கள்," என்று கூவினர்.

விசாகை பெரிய இடத்துப் பெண். இந்தச் செல்வனைவிடப் பன்மடங்கு செல்வத்தில் சிறந்தவரின் மகள் இவள். ஆகவே, அவளை வெளியே துரத்த ஒருவரும் துணியவில்லை. விசாகை மாமனரை நோக்கி:

"ஏன் மாமா, நான் வீட்டை விட்டுப் போக வேண்டும்! நான் செய்த குற்றம் என்ன?" என்று கேட்டாள்.

"போதும், வாயை மூடு. பழைய சோறு சாப்பிடுகிறேன் என்று சொல்லிப் பிச்சைக்காரன் எதிரில் என்னை இழிவுபடுத்தவில்லையா நீ? வீட்டை விட்டு வெளியே போ, வாயாடிப்பெண்......" என்று உறுமினர்.

"நான் தங்களை இழிவுபடுத்தவில்லை. உண்மையைத்தான் சொன்னேன். இதை நாலுபேர் தப்பு என்று சொன்னல் நான் வெளியே போகிறேன். யாரிடத்திலாவது சொல்லிப் பாருங்கள்" என்ருள் அப்பெண்.

மாமனருக்குச் சினம் அடங்கவில்லை. ஆனலும் சற்று எண்ணினர். இவள் செல்வன் வீட்டு மகள். வாளா விரட்டி அனுப்பிவிட முடியாது. இவள் குற்றத்தைப் பலருக்கும் தெரியும்படி கூறி, அவளை அப்புறப்படுத்தவேண்டும் என்று முடிவு செய்தார். ஆகவே ஆட்களை அனுப்பி, ஐம்பெருங் குழுவினரை அழைத்து வரும்படி கட்டளையிட்டார்.

ஐம்பெருங் குழுவினர் வந்தார்கள். அவர்களிடம் மாமனார், மருமகளின் செய்தியை விளக்கமாகக் கூறினார். "ஒரு நல்லநாளில் நெய்ப்பொங்கலும், பாயசமும் சுடச் சுடச் சாப்பிடும்போது, பழையசோறு சாப்பிடுகிறேன் என்று சொல்லலாமா? அதுவும் பிச்சைக்காரனிடத்திலா சொல்வது! நான் என்ன பழையசோறு சாப்பிடும் பரம ஏழையா? இந்த நகரத்திலேயே முதல் செல்வன் நான் அல்லனோ! இந்தப்பெண் என்னை இப்படி இழிவுபடுத்துவதா? என்னை என்னவென்று நினைத்திருக்கிறாள். மாமனார் என்று மதிப்பு இருந்தால் இப்படிப் பேசுவாளா? நீங்களே சொல்லுங்கள். இனி ஒருகணமும் இவள் இங்கு இருக்கக்கூடாது" என்று சினத்தோடு பேசினார்.

"ஏன், குழந்தாய்! நீ அப்படிச் சொல்லலாமா? அது தவறுதானே!" என்று கேட்டார்கள் ஐம்பெருங் குழுவினர்கள்.

"நான் அப்படித்தான் சொன்னேன். ஆனால் அதற்கு அதுவா பொருள்?"

"பின்னை, என்னதான் பொருள்!"

"மாமா பொங்கலும், பாயசமும் சுடச்சுடத்தான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். நான்தான் விசிறிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது ஒரு பிக்கு பிச்சைக்கு வந்தார். மாமா அவரை கவனிக்கவில்லை. அவரும் நெடுநேரம் நின்றார். அப்போது எனக்குள் நான் எண்ணினேன்: "முன்பிறப்பில் மாமா நல்ல பெரியவர்களுக்கு உடையும் உணவும் கொடுத்ததனால் அதன் பயனாக, இப்போது செல்வராகப் பிறந்து உண்ணவும்,

உடுக்கவும் பெற்று, நுகர்ந்துவருகிறார். ஆனால், இந்தப் பிறப்பில் இப்போது புதிதாகத் தானதருமம் செய்து புதிய நல்வினையைச் சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை. ஆகவே பழைய வினையின் பயனை நுகருகிறபடியால், இவர் பழையசோறு சாப்பிடுகிறார் என்று சொன்னேன். இப்படிச் சொன்னது எப்படி இழிவுபடுத்தியது ஆகும்?'' என்றாள்.

இந்தப் பொருளை அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர்கள் வியப்புடன் ''அதற்கு இதுவா பொருள்!'' என்று கூறி மகிழ்ந்தார்கள். செல்வரைப் பார்த்து, ''குழந்தை சொன்னதில் ஒன்றும் குற்றம் இல்லையே!'' என்று கூறினார்கள்.

அவருக்கும் அப்போதுதான் உண்மை விளங்கிற்று. ''பழையசோறு சாப்பிடுகிறார்,'' என்று கூறியது இழிவுபடுத்துவதற்கு அன்று என்றும், அதற்குப் பருப்பொருளைவிட நுண்பொருள் இருக்கிறதென்றும் அறிந்தார். ''ஆமாம்! விசாகை சொன்னதில் தவறு ஒன்றும் இல்லைதான்!'' என்று சொன்னார். அப்போது விசாகையின் தந்தை அவளுக்குக் கூறிய அறிவுரை நினைவிற்கு வந்தது. அந்த அறிவுரைகளிலும் ஏதேனும் நுண்பொருள் இருக்கவேண்டும் என்றும் தாம் அவற்றை எளிமையாக எண்ணியது தவறு என்றும் நினைத்தார். அவற்றின் பொருள் என்னவென்று அவளைக் கேட்டறியவேண்டும் என்னும் எண்ணம் அவருக்கு அப்போது உண்டாயிற்று. அவர் கூறினார் :—

"விசாகையை இங்கு அனுப்பி வைக்கும்போது தனஞ்சயச் செல்வர் சில அறிவுரைகளைக் கூறினர். அவற்றிற்குப் பொருள் விளங்கவில்லை. "வீட்டு நெருப்பை அயலாருக்குக் கொடுக்காதே, அயலார் நெருப்பை வீட்டில் கொண்டுவராதே," என்று கூறினர். நெருப்பு இல்லாமல் வாழமுடியுமா? அண்டை அயலார் நெருப்புக் கேட்டால் கொடுக்காமல் இல்லை என்று சொல்லலாமா? நம் வீட்டில் நெருப்பு இல்லையானல், அயலாரிடம் வாங்காமல் இருக்க முடியுமா?* இதற்குப் பொருள் என்ன?" என்று கேட்டார்.

விசாகை இதற்கு விளக்கம் கூறினள்:—"வீட்டு நெருப்பை அயலாருக்குக் கொடுக்காதே," என்ருல், நெருப்பைக் கொடுக்காதே என்பது அன்று பொருள் கணவன், மாமன், மாமி இவர்களிடத்தில் ஏதேனுங் குற்றங்களைக் கண்டால், நீ போகிற வீடுகளில் அந்தக் குற்றங்களை மற்றவர்களிடம் சொல்லாதே என்பது பொருள். அயலார் நெருப்பை வீட்டுக்குக் கொண்டு வராதே என்ருல், கணவனைப்பற்றியாவது, மாமனர் மாமியாரைப்பற்றியாவது அண்டை அயலில் இருப்பவர்கள் ஏதேனும் அவதூறு சொன்னல், அதைக் கேட்டுக்கொண்டு வந்து, 'உங்களைப்பற்றி இன்னின்னர் இப்படி இப்படிச் சொன்ஞர்கள்'; என்று வீட்டில் சொல்லாதே என்பது பொருள். இவ்வாறு பேசுவது கலகத்துக்குக் காரணம் ஆகும். ஆகையால் அது நெருப்பு என்று சொல்லப்படும்" என்ருள். இதைக் கேட்டு எல்லோரும் மகிழ்ந்தார்கள்.

---

* தீக்குச்சியும், தீப்பெட்டியும் இல்லாத காலம் அது. அக்காலத்தில் அண்டை அயலில் உள்ளவர் ஒருவர்க்கொருவர் நெருப்பைக் கொடுப்பதும் கொள்வதும் வழக்கம்.

"சரிதான்! மற்றவற்றிற்கு என்ன பொருள்? 'கொடுக்கிறவருக்கு மட்டும் கொடு', 'கொடாதவர்களுக்குக் கொடாதே', 'கொடுக்கிறவருக்கும், கொடாதவருக்கும் கொடு,' இவற்றுக்கெல்லாம் என்ன கருத்து?" என்று கேட்டார் மாமனூர்.

"கொடுக்கிறவர்களுக்கு மட்டும் கொடு என்றால் உன் வீட்டுப் பொருளை யாரேனும் இரவல் கேட்டால், அதைத் திருப்பிக் கொடுக்கிறவர்களுக்குமட்டும் கொடு" என்பது பொருள்.

கொடாதவர்களுக்குக் கொடாதே என்றால், உன் வீட்டுப் பொருளை இரவல் வாங்கிக் கொண்டுபோய், அதைத் திருப்பிக் கொடுக்காதவர்களுக்குக் கொடாதே என்பது பொருள்.

கொடுக்கிறவர்களுக்கும், கொடாதவர்களுக்கும் கொடு என்றால் உன் உற்றார் உறவினர் உன்னிடம் ஏதேனும் உதவியைக் கோரினால், அதை அவர்கள் திருப்பிக் கொடுத்தாலும், கொடாவிட்டாலும் அவர்களுக்குக் கொடுத்து உதவிசெய் என்பது பொருள்.

நகைத்துக்கொண்டு உட்காரு என்றால், மாமன், மாமி, கணவன் இவர்களைக்கண்டால் உயர்ந்த இடத்தில் உட்கார்ந்திராமல் மகிழ்ச்சியோடு, சிறிது தாழ்ந்த இடத்தில் உட்காரு என்பது பொருள்.

நகைத்துக்கொண்டு சாப்பிடு என்றால், மாமன், மாமி, கணவன் இவர்கள் சாப்பிட்ட பிறகு எளிய உணவையும் மகிழ்ச்சியோடு சாப்பிடு என்பது கருத்து.

நகைத்துக்கொண்டு தூங்கு என்றால், மாமன், மாமி, கணவன் இவர்கள் தூங்குவதற்கு முன்பு

தூங்காதே ; இவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்த பிறகு மகிழ்ச்சியோடு தூங்கு என்பது கருத்து.

எரி ஓம்பு என்றால், மாமன், மாமி கணவன் இவர்களைத் தீச்சுடர்போலக் கருதி நடந்துகொள் என்பது.

குலதெய்வங்களை வழிபடு என்றால், மாமன், மாமி, கணவன் இவர்களைக் குடும்ப தெய்வம்போல எண்ணி இவர்களைப் போற்றி வழிபடவேண்டும் என்பது.

இவற்றைக் கேட்டபோது மாமனாருக்கும், மற்றவர்களுக்கும் மனநிறைவும் மகிழ்ச்சியும் உண்டாயின. அவர்கள் விசாகையின் அறிவைப் புகழ்ந்தார்கள். மாமனார், அன்றுமுதல் விசாகையினிடத்தில் நன் மதிப்புக் கொண்டார்.

விசாகை நெடுங்காலம் பேரன் பேத்திகளையுடையவராய்ப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தார். இவர் பெருமான் புத்தரின் முதன்மையான சிராவகத் தொண்டராக இருந்து, புத்தருக்கும், பௌத்த சங்கத்துக்கும் அரிய பெரிய தொண்டுகளைச் செய்து வந்தார். பௌத்த பிக்குகள் தங்கி வசிப்பதற்கு விகாரைகளைக் கட்டிக் கொடுத்ததோடு, அவர்களுக்கு அவ்வப்போது தான தருமங்களைச் செய்துவந்தார். தமது முதுமைக் காலத்திலே துறவு பூண்டு பௌத்த *பிக்குணியாக இருந்து, பேர்பெற்ற தேரியாக விளங்கி இறுதியில் வீடுபேறடைந்தார். பௌத்தர்களின் ஏழு சிறந்த பெண்மணிகளில் இவர் ஒருவர்.

---

*பிக்குணி - புத்தசமயத் துறவி

4. கேமன் : பிறன்மனை நயந்த பேதை

இராசக்கிருக நகரத்தில் பிம்பிசார அரசன் அரசாண்ட காலத்தில், அந்த அரசனுக்குப் பொருள் காப்பு அமைச்சராக இருந்தவர் பெருஞ்செல்வரான அனாத பிண்டிகர் என்பவர். இவருக்கு அழகில் சிறந்த மருகன் ஒருவன் இருந்தான். இந்தக் கட்டழகன் பெயர் கேமன் என்பது. கேமன் உரிய அகவை அடைந்து கட்டழகு மிக்க காளையாக விளங்கினான். இவனுடைய உடல் அழகையும் வாலிப வயதின் செவ்வியையும் காணும் மகளிர் இவனைப் பெரிதும் விரும்பினர். கேமனும், ஆண்மகனுக்கு இருக்கவேண்டிய நிறையுடைமை என்னும் மனத்தை அடக்கும் ஆற்றல் இல்லாதவனாகி, பிறன்மனை நயந்து ஒழுக்கந் தவறி நடந்துகொண்டான். ஆகவே, இவனை எல்லாரும் வெறுத்தார்கள்.

ஒருநாள் இரவு கூடாவொழுக்கத்தின் பொருட்டு நகரத்தில் சுற்றித்திரிந்த கேமன் பின்னிரவில் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தான். காவல் சேவகர் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய் அரசனிடம் விட்டார்கள். அரசன் இவன் இன்னான் என்பதை அறிந்து, இவனைத் தண்டித்தால் அமைச்சரின் மானம் கெடும் என்று கருதி, மன்னித்து விட்டுவிட்டார். ஆனால், கேமன் தன் தீய ஒழுக்கத்தைத் திருத்திக் கொள்ளவில்லை. பழையபடியே பிறன்மனை நயந்து ஒழுகினான். மீண்டும் ஒருமுறை நகரக் காவலரிடம் சிக்குண்டான். மீண்டும் அரசர், அமைச்சரின் மானத்தைக் கருதி அவனைத் தண்டிக்காமல் விட்டார். கேமன்

அப்போதும் திருந்தவில்லை. தனது தீயொழுக்கத்தைத் தொடர்ந்து செய்துகொண்டேயிருந்தான். மூன்றுந் தடவையும் கேமன் சேவகரால் பிடிக்கப்பட்டான். அரசர் அவன் செயலைக் கண்டு மனம் வருந்தினர். அறிவுரைகளைக் கூறி அவனை மீண்டும் மன்னித்து விட்டார். ஆனால், கேமன் தனது தீயொழுக்கத்தைத் திருத்திக்கொள்ளவில்லை.

தன் மருகனுடைய தீயொழுக்கத்தையும், மூன்று முறை சேவகரிடம் அவன் அகப்பட்டுக்கொண்டதையும் அரசர் தம்பொருட்டு அவனை மூன்று தடவை மன்னித்துவிட்டதையும் நகரமக்கள் அவனை இகழ்ந்து பேசுவதையும் அமைச்சர் அனாதபிண்டிகர் கேள்விப் பட்டார். பெரிதும் மனம் வருந்தினர். அவனுக்கு நல்லறிவு கொளுத்தி, நன்னெறியில் நிறுத்தக் கூடியவர் புத்தர் பெருமான் ஒருவரே என்பதை அறிந்து, கேமனைத் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு, பெருமான் புத்தரிடம் சென்றார். சென்று அவரை வணங்கி, தாம் வந்த நோக்கத்தை அவருக்குத் தெரிவித்துக் கேமனுக்கு நல்லறிவு புகட்டியருளவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். புத்தர் பெருமான், கேமனுக்கு நல்லறிவு கொளுத்தினர். அதன் சுருக்கம் இது :—

"பிறன்மனை நயக்கும் பேதை நான்கு தீமைகளைத் தேடிக்கொள்கிறான். முதலில் பாவம் அவனைச் சேர்கிறது. இரண்டாவது அவன் கவலையின்றித் தூங்கும் நல்லுறக்கத்தை இழந்துவிடுகிறான். மூன்றாவது, எல்லோராலும் நிந்திக்கப்பட்டுப் பழிக்கப்படுகிறான். நான்காவது, நிரயத்தை யடைகிறான். ஆகையால் நல்லறிவுள்ள ஆண்மகன் பிறன்மனைவியை விரும்ப மாட்டான்.

"பாவத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு மறுமையில் துன்பத்தை அடைகிறபடியினாலும், கூடாவொழுக்கத்தினாலே ஆணும் பெண்ணும் அடைகிற இன்பம் அற்பமானதாகையினாலும், மனத்தில் எப்போதும் அச்சம் குடிகொள்ளுகிறபடியாலும், அரசனால் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்படுவதினாலும், அறிஞனாகிய ஆண்மகன் பிறன் மனைவியை விரும்பி ஒழுக்கந்தவறி நடப்பது கூடாது."

புத்தர் பெருமான் அருளிய இந்த நல்லறிவுரையைக் கேட்ட கேமன் அன்றுமுதல் தீயொழுக்கத்தை - பிறன் மனைவியை நாடும் இழிசெயலை-விட்டு, நல்லொழுக்கத்தோடு நடந்து கொண்டான். அவன் திருந்தியதைக் கண்டு எல்லோரும் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள்.

குறிப்பு :—பிறன்மனை விரும்பியொழுகும் தீயொழுக்கத்தைப் பற்றிப் புத்தர்பெருமான் அருளிய பொன்மொழிகளோடு, திருவள்ளுவர் அருளிய நன்மொழிகளையும் மனத்திற் கொள்வது நலம்.

பகைபாவம் அச்சம் பழியென நான்கும்
இகவாவாம் இல்லிறப்பான் கண்.

எனைத்துணையர் ஆயினும் என்னாம்? தினைத்துணையும்
தேரான் பிறன்இல் புகல்.

அறன்வரையான் அல்ல செயினும் பிறன்வரையாள்
பெண்மை நயவாமை நன்று.

அறன்கடை நின்றாருள் எல்லாம் பிறன்கடை
நின்றாரின் பேதையார் இல்.

அறன்இயலான் இல்வாழ்வான் என்பான் பிறன் இயலாள்
பெண்மை நயவா தவன்.

பிறன்மனை நயத்தலைப்பற்றிப் புத்தர் பெருமான் அருளிய நல்லுரைகளும் வள்ளுவர் கூறிய நன்மொழிகளும் ஒத்திருத்தல் காண்க.

5. கருவுற்ற பெண்மணி

சேதவனம் என்னும் இடத்திலே பெருமான் புத்தர், வழக்கம்போல மாலைநேரத்திலே அறவுரைகளை விளக்கிக்கூறி விரிவுரை நிகழ்த்திக்கொண் டிருந்தார். நகரத்திலிருந்து மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாகத் திரண்டுவந்து சொற்பொழிவைக் கேட்டுக்கொண் டிருந்தார்கள். பெருமான் புத்தருடைய செல்வாக்கு அதிகமாயிருந்த படியினலே நகரத்துச் செல்வர்களும் பெரியோர்களும் வந்து இக்கூட்டத்திலே அமர்ந்திருந்தார்கள். ஆண்கள் ஒரு புறம்; பெண்கள் ஒருபுறம் அமர்ந்திருந்தனர். புத்தருடைய சீடர்கள் இன்னொருபுறத்தில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

சொற்பொழிவு உச்சநிலையை அடைந்தது. கூட்டத்திலே எல்லோரும் தம்மை மறந்து பெருமான் புத்தர் கூறுவதையே ஊன்றிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அமைதியான இந்தப் பெருங்கூட்டத்திலே புத்தர் பெருமானுடைய குரல் வெண்கல ஓசைபோலக் கணீர் என்று ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

இந்த வேளையிலே ஏறத்தாழ முப்பது அகவையுள்ள ஒரு பெண்மணி இந்தக் கூட்டத்தில் வந்தாள். வந்து கூட்டத்தைக் கடந்து புத்தர் பெருமான் அமர்ந்திருந்த இடத்திற்கு அண்மையிலே சென்றுள். இவள் கண்ணையும் மனத்தையும் கவரத்தக்க நல்ல அழகு வாய்ந்தவள்; நிறைந்த சூல் கொண்டவள்போல அவள் வயிறு பருத்திருந்தாள். துறவிப் பெண்கள்

உடுத்தும் புடைவையை உடுத்தியிருந்தாள். சிஞ்சா மாணவிகை என்னும் பெயருள்ள அந்தத் துறவிப் பெண்ணை அவ்வூரார் நன்கறிவார்கள். புத்த சமயத்திற்கு மாறுபட்ட வேறு சமயத்தைச் சேர்ந்தவள் அவள். புத்தரின் பெருமான் அண்மையிலே அவள் வந்து நின்றபோது, அங்கிருந்தவர்கள் "இவள் ஏன் இங்கு வந்து நிற்கிறாள்! புத்தருடைய கொள்கையை இவள் மறுத்துப் பேசப்போகிறாளா? சமயச்சொற்போர் செய்ய வந்திருக்கிறாளா?" என்று தமக்குள் எண்ணினார்கள். அவள் என்ன சொல்லப்போகிறாள் என்பதை அறிய எல்லோரும் ஆவலாக நோக்கினார்கள்.

அவள் புத்தரைப் பார்த்து இவ்வாறு சொன்னாள்: "தலைவரே! விரிவுரையைச் சற்று நிறுத்துங்கள். நான் கேட்பதற்கு முதலில் விடைகூறுங்கள்." பிறகு அவள் தன் சூல் கொண்ட வயிற்றைச் சுட்டிக்காட்டி மேலும் பேசினாள். "என்னை இந்த நிலையில் விட்டுவிட்டுத் தாங்கள் அறவுரை போதித்துக்கொண்டிருந்தால், என் கதி என்னாவது? எனக்கு என்ன வகை செய்தீர்கள்? இன்னும் சில நாட்களில் குழந்தை பிறக்கப்போகிறது. பிள்ளைப்பேற்றிற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடுங்கள்," என்று கூறினாள். அவள் தன்னை எல்லாரும் காணும்படி அங்கு நின்றாள். அவள் பேசியதைக் கேட்ட புத்தர் ஒன்றும் மறுமொழி கூறாமல் மௌனமாக இருந்தார்.

கூட்டத்தில் ஒரே அமைதி காணப்பட்டது. ஆனால், எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் பரபரப்பும் கொந்தளிப்பும் ஏற்பட்டன. வியப்பும், திகைப்பும், பலவித எண்ணங்களும் எல்லாருடைய மனத்தையும்

அலைக்கழித்தன. எல்லோரும் அவளைப் பார்த்தார்கள். சூல்கொண்ட பெண்ணாக அவள் காணப்பட்டாள். பெரிய அவையிலே, பலர் முன்னிலையிலே, பெருமான் புத்தர்மீது குற்றம் சாட்டுகிறாள். அவள் கூறுவது உண்மையாயிருக்குமோ? புத்தருக்கும் அவளுக்கும் தொடர்பு—கூடா ஒழுக்கம்—உண்டோ? இந்தத் தொடர்பின் பயனாக இவள் வயிறுவாய்த்துச் சூல் கொண்டாளோ? இஃது உண்மையாயிருக்குமோ? இதற்குப் புத்தர் என்ன விடை கூறப்போகிறார்!

புத்தர் மௌனமாக இருந்தார். அவர் மௌனமாக இருந்தது, அவள் சாற்றிய குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டது போல அங்குள்ளவருக்குத் தோன்றியது.

அப்போது மேலும் அவள் பேசினாள்: "ஏன் மௌனமாக இருக்கிறீர். என்னை ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாக்கிவிட்டு, இந்த நிலையில் என்னைத் திக்கற்றவளாக விடுவது அழகா? என் பிள்ளைப்பேறுக்காகவும் மருத்துவத்திற்காகவும் வழிவகை செய்து கொடுங்கள்."

இதைக்கேட்டுப் புத்தர், மேலும் மௌனமாகவும் அமைதியாகவும் இருந்தார். புத்தர் மௌனமாக இருந்தது, சிஞ்சா மாணவிகை கூறியது உண்மை என்று ஒப்புக்கொள்வது போல அங்கிருந்தவர்களுக்குத் தோன்றியது. அவள்மீது இரக்கமும் புத்தர்மீது வெறுப்பும் அக்கூட்டத்திலிருந்தவர்களில் பலருக்கு ஏற்பட்டன. தலைவர் புத்தர்மேல் இருந்த நல்லெண்ணமும் உயர்ந்த மதிப்பும் அங்கிருந்தவர்களில் பலருக்கு இல்லாமல் போயின. இதனால் எல்லார்

உள்ளத்திலும் ஒருவிதப் பரபரப்புத் தோன்றியது. ஆனால், கூட்டத்தில் அமைதி நிலவியது.

புத்தர் மௌனமாக இருந்தது, சிஞ்சா மாணவிகைக்கு மேலும் ஊக்கம் அளித்தது. அவள் "ஏன் பேசாமல் இருக்கிறீர்? எனக்கு ஒரு வழி செய்து கொடுங்கள்" என்று கூறினாள்.

புத்தர் பெருமான் அப்போதும் மௌனமாகவும், அமைதியாகவும் இருந்தார்.

அப் பெரிய கூட்டத்திலே பெண்மணிகள் அமர்ந்திருந்த இடத்திலே சற்று வயதுசென்ற அம்மையார் ஒருவர் எழுந்து நின்றார். எல்லோருடைய பார்வையும் அந்த அம்மையாரிடம் சென்றன. அம்மையார் இவ்வாறு கேட்டார்: "சிஞ்சா மாணவிகையே! உங்களுக்கு எத்தனைமாதச் சூல்?"

"ஒன்பது திங்கள் நிறைந்துவிட்டன. இது பத்தாவது திங்கள்."

இவை வேண்டப்படாத கேள்வியும் விடையும் என்று எல்லோரும் எண்ணினார்கள்.

மூதாட்டியார், "இல்லை. உனக்குச் சூலே இல்லை. நீ பொய் சொல்லுகிறாய்! வீணாகப் பொய்க் குற்றம் சாட்டுகிறாய்!"

மூதாட்டியார் கூறியது, முழுப் பூசணிக்காயைச் சோற்றில் மறைப்பதுபோல் தோன்றிற்றுப் பலருக்கு. வயிற்றைப் பார்த்தாலே தெரிகிறதே முழுச் சூல்

என்று இல்லை என்று சொல்லுகிறார் அம்மையார். இஃது என்ன பித்துக் கொள்ளித்தனம்?

மூதாட்டியார் சிஞ்சா மாணவிகை அண்மையிற் சென்றார். சிஞ்சா மாணவிகை, "அண்மையில் வராதே, தூரத்தில் நில்" என்றாள். அம்மையார் நிற்கவில்லை. அண்மையில் சென்றார். கர்ப்பவதி அம்மையாரைத் தள்ளினாள் அம்மையார் அவள் வயிற்றைத் தடவிப் பார்த்தார். மாணவிகை தன்னைத் தொடவிடாமல் இடையூறுகள் செய்தாள். அம்மையார் விடவில்லை. இருவருடைய சச்சரவுக்கிடையே மாணவிகையின் வயிற்றிலிருந்து ஒரு கனத்த பொருள் தொப்பென்று கீழே விழுந்தது. அம்மையார் அந்தப் பொருளைக் கையில் எடுத்தார்; அது திரண்டு அரை வட்டவடிவமாகச் செய்யப்பட்ட ஒரு மரத்துண்டு! அம்மையார் அதைக் கையில் பிடித்து உயரத் தூக்கிக்காட்டி, "இதோ பாருங்கள், இதுதான் சஞ்சா மாணவிகையின் ஒன்பது மாதச் சூல்" என்று கூறினார்.

அதே சமயத்தில் சிஞ்சா மாணவிகையின் வயிறு சுருங்கிக் காணப்பட்டது. அவள் 'உப்புக்கண்டம் பறிகொடுத்த பார்ப்பனியைப்போலத்' திகைத்தாள்.

அம்மையார் கூறினார்: "இவள் இந்த மரக் கட்டையை வயிற்றில் கட்டிக்கொண்டு, சூல்கொண்டவள்போல நடித்துப் புத்தர்மேல் வீணாகப் பழிசுமத்துகிறாள். இப்போது இவள் வயிற்றைப் பாருங்கள். வயிற்றில் சூல் இல்லையே. அஃது எங்கே போயிற்று? இவளைப் பார்க்கும்போதே தெரியவில்லையா, இவளுக்குச் சூல் இல்லை என்று? சூல்கொண்டவர்களுக்கு முகத்திலும் மற்ற உறுப்புகளிலும் மாறுதல்கள் ஏற்படுவது

வழக்கம். அப்படிப்பட்ட மாறுதல்கள் இவள் உடம்பில் இல்லையே! இவள் நீலி! பழிகாரி!" என்று கூறினர்.

கூட்டத்தினருக்கு ஆத்திரம் உண்டாயிற்று.

"மோசக்காரி" "சண்டாளி" "பழிகாரி" "துரத்துங்கள் அவளை" "விரட்டியடியுங்கள்" "பெரும் பாவி."

மக்கள் இப்போது உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டார்கள். அமைதி கலைந்து கூச்சலும், சந்தடியும் ஏற்பட்டன. சிஞ்சா மாணவிகை கூட்டத்தைவிட்டு ஓடினாள். மக்கள் அவளை விரட்டித் துரத்தினார்கள். 'தலை தப்பினால் தம்பிரான் புண்ணியம்' என்று அவள் விரைவாக ஓடிவிட்டாள்.

சிஞ்சா மாணவிகை, வேறு சமயத்தைச் சேர்ந்த துறவி. புத்தமதம் சிறப்படைந்து செல்வாக் கடைந்திருப்பதைக் கண்டு பொறாமைகொண்ட வேறு சமயத் துறவிகள், தலைவர் புத்தர் மீது வீண்பழி உண்டாக்கி அவருடைய சமயத்தை அழிக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் சிஞ்சா மாணவிகையை ஏவி இவ்வாறு அவதூறு சொல்லச் செய்தார்கள். ஆனால் அவளே மானமிழந்து அங்கிருந்து ஓடினாள்.

———

6. கொலைக் குற்றம்

சேதவனம் என்னும் ஆராமத்திலே புத்தர் பெருமான் துறவிகள் குழுவோடு எழுந்தருளியிருந்த போது, வழக்கம்போலக் காலையிலும் மாலையிலும் சொற்பொழிவு செய்துவந்தார். அவருடைய சொற்பொழிவைக் கேட்பதற்காக நகரத்திலிருந்து மக்கள் திரள் திரளாகச் செல்வார்கள். இது நாள்தோறும் வழக்கமாக நடந்துவந்த நிகழ்ச்சி. மாலைநேரச் சொற்பொழிவு முடிந்தவுடன் மக்கள் நகரத்திற்குத் திரும்பி வரும்போது இரவு வந்துவிடும்.

ஒருநாள் இரவு மக்கள் நகரத்திற்குத் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தபோது, சுந்தரி என்னும் துறவிப் பெண் அவர்கள் எதிரில் வந்துகொண்டிருந்தாள். சுந்தரி தன் பெயருக்கேற்ப அழகுள்ளவள். நடுத்தர வயதுள்ளவள். புத்த மதத்திற்குப் புறம்பான வேறு மதத்தைச் சேர்ந்த துறவியாகிய இவள், பூ, பழம், சந்தனம் முதலியவற்றைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு சேதவனச்சாலை வழியாக வருவதை மக்கள் கண்டார்கள். 'இந்த இரவு வேளையில், இந்தப் பொருள்களுடன் தனித்து இவள் எங்கே போகிறாள்?' என்று மக்களுக்கு வியப்புத் தோன்றிற்று. அவர்கள், "எங்கே அம்மா போகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்கள். "கௌதமரிடம் போகிறேன்," என்று அவள் விடை கூறினாள்.

அடுத்தநாள் காலையில் மக்கள் சேதவன ஆராமத்திற்குப் புத்தரின் அறிவுரைகளைக் கேட்கச் சென்று

கொண்டிருந்தபோது, சுந்தரி எதிரில் வந்து கொண் டிருந்தாள். அவர்கள் வியப்படைந்து "எங்குச் சென்று வருகிறீர்?" என்று கேட்டார்கள் "கௌதமரிடம் இருந்து வருகிறேன். இராத்திரி அங்குத் தங்கியிருந் தேன்," என்று கூறினாள். அன்று மாலையிலும் சுந்தரி அவர்களுக்குமுன் எதிர்ப்பட்டாள். எங்குப்போகிறீர்கள் அம்மா?" என்று கேட்டார்கள். "கௌதம முனி வரிடம் போகிறேன். இரவு முழுவதும் அங்கே தங்கி யிருப்பேன்," என்று விடைகூறிச் சென்றாள்.

அடுத்த நாள் காலையிலும் அவள் அவர்களுக்குமுன் எதிர்ப்பட்டாள். "எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்கள். "ஏன்? கௌதம முனிவரிடம் இரவில் தங்கிவிட்டு வருகிறேன்" என விடைகூறிச் சென்றாள்.

இவ்வாறு பல நாள்கள் சென்றன. ஒவ்வொரு நாளும் சுந்தரி காலையிலும் மாலையிலும் மக்கள் வரும் போதும் போகும்போதும் எதிர்ப்பட்டாள். எதிர்ப் படும் போதெல்லாம் அவர்கள் சுந்தரியை, 'எங்கே போகிறாய்? எங்கிருந்து வருகிறாய்?" என்று கேட் பார்கள். "கௌதம புத்தரிடம் போகிறேன்; இரவில் அவருடன் தங்கியிருப்பேன்," "கௌதமரிடமிருந்து வருகிறேன், இரவில் அவருடன் தங்கியிருந்தேன்,' என்று அவள் விடை கூறுவாள். மக்கள் பலவாறு பேசத் தலைப்பட்டார்கள். இவளுடைய வயது, அழகு, எடுத்துச் செல்லும் பொருள்கள், செல்லும் நேரம், திரும்பும் காலம் இவையெல்லாம் மக்கள் மனத்தில் ஐயம் உண்டாக்கிவிட்டன 'துறவியாகிய சுந்தரிக்கும்

துறவியாகிய கௌதம புத்தருக்கும் ஏதோ கூடா ஒழுக்கம் உண்டுபோல் தெரிகிறது' என்று பேசிக் கொண்டார்கள். 'ஊர் வாயை மூட உலை மூடியுண்டா?' அதிலும், அவளே தன் வாயால் சொல்லும்போது, மக்கள் அவதூறு பேசுவதற்குச் சொல்ல வேண்டுமா!

இந்தச் செய்தி நகரத்தில் மறைமுகமாகவும், வெளிப்படையாகவும் பேசப்பட்டது. இதன் உண்மையை அறிய மக்கள் காலையிலும் மாலையிலும் அவ்வழியாக வரத்தொடங்கினார்கள். சுந்தரி தவறாமல் அவர்களுக்கு எதிர்ப்பட்டுக்கொண்டேயிருந்தாள். நகரம் முழுவதும் இதைப்பற்றிய பேச்சு பேசப் பட்டது. புத்தசமயத் துறவிகளைப் பற்றியும், கௌதம புத்தரைப்பற்றியும் இழிவாகப் பேசத் தலைப்பட்டனர்.

ஒருநாள் காலையில் சுந்தரி கொலை செய்யப்பட்டுக் கிடந்தாள். அவளுடைய உடம்பு, சேதவன ஆராமத்துக்கு அண்மையில் குப்பை மேட்டிலே கிடந்தது. மார்பில் கத்தியால் குத்துப்பட்டுப் பிணமாகக் கிடந்தாள். இச் செய்தியறிந்து ஏராளமான மக்கள் கூட்டம் கூடி விட்டனர். சுந்தரி சார்ந்திருந்த சமயத் துறவிகளும் பெருங் கூட்டமாய் அவ்விடம் வந்து விட்டனர். அவர்கள் கூச்சலிட்டு ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். "எங்கள் சமயத்துச் சுந்தரியை புத்தசமயத் துறவிகள் கொலை செய்துவிட்டார்கள்" என்று குற்றம் சாட்டினர். பிறகு அந்தத் துறவிகள் கூட்டமாகச் சேர்ந்து அரசனிடம் முறையிடச் சென்றார்கள். அவர்கள் பின்னே மக்கள் கூட்டம் பெருந்திரளாகச் சென்றது.

அரண்மனையை யடைந்து அரசன் அவைக்களம் சென்றார்கள். "எங்கள் சமயத்தைச் சேர்ந்தவளாகிய சுந்தரி என்னும் பெண்துறவியைப் புத்தசமயத் துறவிகள் கொலைசெய்து குப்பைமேட்டில் போட்டு விட்டார்கள். இது முறையா? தகுமா?" என்று முறையிட்டார்கள்.

"ஏன் கொலை செய்தார்கள்?" என்று கேட்டார் அரசர்.

"சுந்தரி அழகுள்ள பெண். அவளுக்கும் கௌதம புத்தருக்கும் சிலகாலமாகக் கூடாவொழுக்கம் ஏற்பட் டிருந்ததாக ஊரில் பேசிக்கொண்டார்கள். அந்தக் குற்றத்தை மறைப்பதற்காக அவருடைய மாணவர்கள் இப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள்," என்று கூறினர் சமய வாதிகள்.

"இன்னார் கொலை செய்தார் என்பதற்குச் சான்று ஏதேனும் உண்டோ?"

"இல்லை. இன்று காலையில் சுந்தரியின் பிணம் புத்த சமயத் துறவிகளுடைய குப்பைமேட்டில் கிடக்கிறது என்று கேள்விப்பட்டோம். போய்ப் பார்த்தோம் அங்கே பிணம் கிடக்கிறது," என்றார்கள்.

"நல்லது! குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிப்பது எங்கள் வேலை. நீங்கள் போய், உங்கள் சமயத்துச் சுந்தரியின் பிணத்தை அடக்கம் செய்யுங்கள்" என்று கூறினார் அரசர்.

சமயவாதிகள் திரும்பிவந்து, சுந்தரியின் பிணத்தை அடக்கம் செய்வதற்காகச் சுடுகாட்டிற்கு ஊர்வலமாகக்

கொண்டுபோனார்கள். போகும்போது, "புத்த சமயத் துறவிகள் சுந்தரியைக் கொன்று விட்டார்கள்," என்று தெருவில் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு சென்றார்கள். புத்த சமயத்துறவிகளைப் பற்றியும், கௌதம புத்தரைப் பற்றியும் முன்னமே ஏற்பட்டிருந்த பழிமொழியோடு இவர்கள் பரப்பிய செய்தி மக்களிடத்தில் வெறுப்பை யுண்டாக்கிற்று. மக்கள் புத்தசமயத்துறவிகளைப்பற்றிப் பலவாறு அலர்மொழி பேசத்தொடங்கினார்கள்.

போலித் துறவிகள், பகல் துறவிகள் என்றும், கொலைகாரக்கூட்டம் என்றும், மக்களை ஏமாற்றுகிறவர்கள் என்றும் நகரமெங்கும் புத்தசமயத் துறவிகளைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டார்கள். துறவிகளைக் காண்கிற இடத்தில் அவர்களைப் பழித்துப் பேசியும், இழிவு படுத்தியும் பெருமைக்குறைவு செய்யத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள்மீது வசைமாரி பொழியப்பட்டது. அத்துறவிகளுக்கு முன்பிருந்த பெருமதிப்பும் சிறப்பும் பறிபோயின. இகழ்ச்சியும் ஏசலும் கேலிப்பேச்சும் அவர்களின்மேல் வீசி எறியப்பட்டன.

புத்தமதத் துறவிகளின் நிலைமை துன்பத்துக் கிடமாகி விட்டது. அவர்கள் வெளியே தலைகாட்ட முடியவில்லை. அவர்கள் புத்தர் பெருமானிடம் சென்று, தங்கள்மீது மக்கள் சுமத்தும் பழியையும், இகழ்ச்சிகளையும் கூறினார்கள். தங்கள்மீது மக்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள வெறுப்பை நீக்காவிட்டால், தங்கள்மீது சுமத்தப்பட்டிருக்கும் வீண்பழியைப் போக்காவிட்டால், புத்தமதமே அழிந்துவிடும் என்று முறையிட்டார்கள்.

புத்தர் பெருமான் அமைதியோடு அவர்கள் கூறிய வற்றைக் கேட்டார். கடைசியில், "துறவிகளே! பொய் கூறுகிறவர்கள் நரகம் அடைவார்கள். வீண்பழி சுமத்துகிறவர்களும் நரகம் அடைவார்கள். உண்மை வெளிப்படும். நீங்கள் அஞ்சவேண்டா," என்று கூறியருளினார்.

* * *

நகரத்துக்கு வெளியே யிருந்த கள்ளுக்கடையிலே வழக்கம்போலக் குடிகாரர்களின் ஆரவாரம் அதிகமா யிருந்தது. வெறியாட்டமும், கூச்சலும் ஏசலும் பிதற்றலும் பேச்சும் உச்சநிலையில் இருந்தன. சுந்தரியின் கொலையைப்பற்றிய பேச்சும் அங்குப் பேசப்பட்டது.

"சுந்தரியைக் கொன்னுப்பூட்டாங்கடா. அவன்களை சும்மாவிடரனு பார்," என்று கூறி ஒரு வெறியன் மார் தட்டி மீசையை முறுக்கிக்கொண்டு, குடிமயக்கத்தில் நிற்கமுடியாமல் தள்ளாடினான்.

அப்பொழுது இன்னொரு குடியன், "அடே, என்னடா சொன்னே! என்ன செய்வே நீ? கிட்ட வாடா. அவளே குத்தினமாதிரி ஒரே குத்துலே யம லோகம் அனுப்பிடுறேன்," என்று சொல்லி, கத்தியால் குத்துவது போலக் கையை ஓங்கி அவனைக் குத்த வந்தான். ஆனால், குடிமயக்கத்தினால் கீழே விழுந்தான். எழுந்திருக்க முடியாமல் உட்கார்ந்தபடியே மேலும் உளறினான். "டேய்! நான் யார் தெரியுமா? ஆம்பளேடா; சிங்கக் குட்டி!" என்று வீரம்பேசி மீசையை முறுக்கினான்.

"ஆமாண்டா பொம்பளெயே கொன்னுபூட்ட ஆம்பளேடா இவன்! ஆம்பளேயாம். ஆம்பளே! மீசையெ பாரு!" என்று பேசினன் மற்றவன்.

"என்னடா சொன்னே. இதோ பார் உன்னை கொன்னுடறேன்," என்று சினத்தோடு எழுந்து பாய்ந்தான்; வெறிமயக்கத்தில் விழுந்தான்.

இந்தச் சமயத்திலே நாலைந்து ஆட்கள் அவர்களை அணுகி அவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் சாதாரண ஆட்களைப்போலக் காணப்பட்ட போதிலும், உண்மையில் அரசாங்கச் சேவகர்கள். சுந்தரியின் கொலையைப்பற்றிப் புலன் அறிந்து உண்மைக் கொலையாளியைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட சேவகர்கள். குடிகாரர்கள் அடுத்த நாள் நீதிமன்றத்திலே நிறுத்தப்பட்டனர். நீதிமன்ற உசாவலில் சுந்தரியைக் குத்திக் கொன்றவன் அந்தக் குடிகாரன் என்றும், மற்றக் குடிகாரன் அவனுக்கு உதவியாக இருந்தவன் என்றும் தெரிந்தது.

"சுந்தரியை ஏன் கொலைசெய்தீர்கள்?" என்ற கேள்விக்கு யாரும் எதிர்பாராத விடைவந்தது. புத்த சமயத்தாருக்கு மாறுக இருக்கிற வேறு சமயத் துறவிகள் சிலர், தங்களுக்குக் காசு கொடுத்து, சுந்தரியைக் கொன்று புத்த துறவிகள் தங்கியிருக்கும் சேதவனத்துக் குப்பைமேட்டில் போட்டு விடும்படி சொன்னுர்கள் என்றும், பெருந்தொகை கொடுத்த படியால் அதற்குத் தாங்கள் உடன்பட்டு அவளைக் கொன்றுவிட்டதாகவும் சொன்னுர்கள். இந்தச் செய்தி பெரிய பரபரப்பை உண்டாக்கி விட்டது.

பணம் கொடுத்துக் கொலை செய்யச் சொன்ன துறவிகள் இன்னின்னர் என்பதையும் அவர்கள் கூறினர்கள். அந்தத் துறவிகள் நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டு, கேள்வி கேட்கப்பட்டனர். அவர்கள் முதலில் தங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாதென்று கூறினர்கள். ஆனல், தப்ப முடியவில்லை.

இவர்கள்தாம் தங்களை மறைமுகமாக அழைத்துச் சுந்தரியைக் கொலைசெய்யும்படி தூண்டினர்கள் என்று கொலைசெய்தவர்கள் சான்றுகளோடு கூறினர்கள். கடைசியில் துறவிகள் தங்கள் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டார்கள். "உங்கள் சமயத்தைச் சேர்ந்த துறவியாகிய சுந்தரியை நீங்களே கொலை செய்யச் செய்ததின் காரணம் என்ன?" என்ற கேள்விக்குப் புதுமையான விடை கிடைத்தது.

புத்த சமயத்துக்கு நாட்டில் பெரிய செல்வாக்கும் மதிப்பும் இருக்கிறபடியினலே, தங்கள் மதத்தை மக்கள் முன்போல் மதிப்பதில்லை. ஆகையினலே, புத்தமதத்துத் தலைவராகிய புத்தர்மேல் கூடாவொழுக்கப் பழிசுமத்தி அவர் செல்வாக்கைக் குறைக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் கருதினர்களாம். அதற்குச் சுந்தரியின் உதவியை நாடினர்களாம். அவளும் அதற்கு உடன்பட்டு நாட்டிலே பொய்வதந்தியை உண்டாக்கினள். தனக்கும் புத்தருக்கும் கூடாவொழுக்கம் உண்டு என்பதாக மக்களைக் கருதும்படி செய்தாள். மக்களில் பெரும்பான்மையோர் இந்த அலர்மொழியை நம்பினர்கள்.

இந்தச் சமயத்தில் சுந்தரியைப் பௌத்தர்கள் கொலை செய்து விட்டார்கள் என்று மக்கள் நம்பினல்,

பௌத்தர்களுக்கு அடியோடு செல்வாக்கு இல்லாமல் போகும் என்று கருதிச் சுந்தரியைக் கொலைசெய்யும்படி ஏற்பாடுசெய்தார்களாம். இந்தச் செய்தி புலனாய்வில் வெளியாயிற்று.

கொலைசெய்யத் தூண்டியவர்களையும், கொலை செய்தவர்களையும் நகரத் தெருக்களில் ஊர்வலமாக அழைத்துக் கொண்டுபோய் இவர்கள் செய்த சூது களையும், புரட்டுகளையும் மக்களுக்கு வெளிப்படுத்தும் படி அரசர் சேவகர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். அதன் படியே அவர்கள் நகரமெங்கும் சுற்றிக் கொண்டுவரப் பட்டனர். பிறகு, அவர்கள் குற்றத்திற்குத் தக்கபடி தண்டனை யடைந்தனர்.

நகரமக்கள் உண்மை அறிந்த பிறகு வியப்படைந் தார்கள். சுந்தரி வேண்டுமென்றே பொய்ப் பழியைப் பரவச் செய்து மக்களை நம்பச் செய்ததை எண்ணி அவள்மேல் சினங்கொண்டார்கள். புத்த துறவிகளின் மேல் மக்கள் வீணாகப் பழிமொழி கூறி வெறுத்தல் செய்ததை எண்ணி மனம் வருந்தினார்கள். புத்த சமயம் நாளுக்குநாள் மக்களிடம் செல்வாக்கு அடைந்து சிறப்புப் பெறுவதைப் பொறாமல், வேறு மதத்துத் துறவிகள் வஞ்சனையாகச் செய்த சூது, வீண்பழி என்பதை நன்றாகத் தெரிந்து கொண் டார்கள்.

அன்றுமுதல் புத்தசமயத் துறவிகளிடம் மக்களுக்கு முன்பிருந்ததைவிட நல்ல எண்ணமும் நன் மதிப்பும் ஏற்பட்டன. மக்கள் அன்பாகவும் ஆதரவாகவும் புத்தரைப் போற்றினார்கள்.

7. நச்சுப் பாம்பு

நள்ளிரவு; சிராவத்தி நகரத்தின் கோட்டைக் கதவுகள் மூடப்பட்டுச் சேவகர் கண்ணுறங்காமல் காவல்புரிகின்றனர். நகரமக்கள் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் எங்கும் அமைதி. இந்த நள்ளிரவிலே கள்ளர் சிலர் கோட்டைக்குள் புகுந்தார்கள். மதில்சுவரில் ஏறி அவர்கள் உள்ளிறங்கவில்லை. நகரத்துக் கழிவுநீர், அகழியில் விழுகிற பெரிய சுருங்கை (சாக்கடை) வழியாகப் புகுந்து கள்ளர்கள் நகரத்திற்குள்ளே நுழைந்தார்கள். காவல் சேவகர் கண்களிற் படாமல், அந்நகரத்துச் செல்வர் ஒருவரின் மாளிகையை அடைந்தார்கள். சுவரில் கன்னம் வைத்து உள்ளே புகுந்து பொற்காசுகளையும், தங்க நகைகளையும், மணிமாலை, முத்துமாலை முதலியவற்றையும் எடுத்து, மூட்டை கட்டிக்கொண்டு மறுபடியும் சாக்கடை வழியே அகழியில் இறங்கி வெளியே போய் விட்டார்கள். போகும் கள்ளர்கள் நகரத்துக் கப்பால் உள்ள வயல்களின் வழியாக நடந்தார்கள். வைகறைப்போது ஆயிற்று. வயலில் ஒருபுறம் உட்கார்ந்து, களவாடிய பொருள்களைப் பங்கிடத் தொடங்கினார்கள்

கள்ளர்கள் தாம் களவாடிய பொருள்களைப் பங்கிடுவதில் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தபோது சற்றுத் தொலைவில் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. "சுருக்காக நடங்கடா," என்னும் குரலும் கேட்டது. கள்ளர்கள், அரச சேவகர்கள் தங்களைப் பிடிக்க வருகிறார்கள் என்று

கருதி அச்சங்கொண்டு எழுந்து ஓட்டம் பிடித்தார்கள். உயிருக்குத் தப்பி ஓடுகிற விரைவில் பொற்காசு மூட்டையையும் முத்துமாலைகளையும் அங்கேயே வைத்துவிட்டு ஓடிவிட்டார்கள்.

கள்ளர்கள் நினைத்ததுபோல நகரக்காவலர் அங்கு வரவில்லை. அங்கு வந்தவன் அந்த வயலுக்குரிய குடியானவன். விடியற்காலையில் வயலை உழுவதற்காக அவன் எருதுகளை ஓட்டிக்கொண்டு வந்தான். அவன் எருதுகளிடத்தில் அன்புள்ளவன். அவன் எருது களிடம் "சுருக்காக நடங்கடா," என்று கூறியதைத் தான், கள்ளர் தங்களைச் சேவகர் பிடிக்க வருவதாகக் கருதி ஓட்டம் பிடித்தார்கள். குடியானவன் தன் வயலுக்கு வந்ததும் எருதுகளை ஏரில் பூட்டி நிலத்தை உழத்தொடங்கினான். கள்ளர்கள் தன் வயலில் தங்கி யிருந்ததையும், தன் வருகையை யறிந்து அவர்கள் ஓடி விட்டதையும் அவன் அறியவில்லை. தன் வயலில் ஒரு பக்கத்திலே பொற்காசு மூட்டையும் முத்துமாலைகளும் கிடப்பது அவனுக்குத் தெரியாது. வைகறை இருட்டிலே வயலை உழுதுகொண்டிருந்தான்.

அந்தக் காலத்தில் புத்தர் பெருமான் சிராவத்தி நகருக்குப் பக்கத்தில் ஒரு தோட்டத்திலே எழுந்தருளி யிருந்தார். விடியற்காலையில் இருக்கையில் அமர்ந்து, அன்று உலகத்திலே நடைபெறப் போகிற சிறந்த காரி யங்களைத் தமது அறிவுக் கண்களாற் காண்பது அவருடைய வழக்கம். இவ்வழக்கப்படி புத்தர் அறிவுக் காட்சி நினைவோடு அமர்ந்திருந்தபோது, கள்ளர்கள் விட்டுச் சென்ற பொற்காசு மூட்டையினால் அந்தக் குடியானவனுக்குக் கொலைத் தண்டனை கிடைக்கப்

போவதை அறிந்தார். குற்றமற்ற இக்குடியானவன் வீணாக உயிரிழக்கப்போவதைத் தடுக்கவேண்டும் என்று திருவுளங்கொண்டார். தம்முடைய அணுக்கத் தொண்டரான ஆனந்தரை விளித்து, "ஆனந்த! சற்று உலாவி வரலாம்; வா," என்றார்.

"அப்படியே," என்று ஆனந்தர் அவருடைய கைத்தடியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து வணங்கினார்.

இருவரும் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். குடியானவன் உழுது கொண்டிருந்த வயலின் பக்கமாக அவர்கள் வந்தார்கள். புத்தரைக் கண்ட குடியானவன் உழுவதை நிறுத்தி, அவரிடம் வந்து வணங்கிக் கும்பிட்டான். பிறகு ஏரைப்பிடித்து முன்போல் உழத் தொடங்கினான். புத்தர் ஆனந்தருடன் நடந்தார். ஒரு பக்கத்தில் பணப்பையும், முத்துமாலைகளும் கிடப்பதைக் கண்டார். அவற்றை ஆனந்தருக்குக் காட்டி "ஆனந்த! இதோ பார். ஒரு நச்சுப்பாம்பு," என்று கூறினார்.

அவற்றைக் கண்ட ஆனந்ததேரரும், "ஆமாம், பெருமானே! கொடிய நச்சுப்பாம்பு," என்று சொன்னார். இவ்வாறு பேசிக்கொண்டே இருவரும் போய்விட்டார்கள்.

இவர்கள் பேசியதைக் கேட்ட குடியானவன், தனக்குள் எண்ணினான்; "இந்த வயலைக் நெடுங்காலமாக உழுது பயிரிட்டு வருகிறேன். இதுவரையில் ஒரு பாம்பையும் இங்கு நான் கண்டதில்லை. இவர்கள் கூறு

கிறபடி இங்கு நச்சுப் பாம்பு இருக்குமோ! போய் அதைக் கொன்றுபோடுகிறேன்," என்று பலவாறு நினைத்து அவன் உழுவதை நிறுத்தித் தாற்றுக்கோலைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அவ்விடத்திற்குப் போனான். போனவன், அங்குப் பாம்பைக் காணவில்லை. பொற் காசுகள் நிறைந்த பணப்பையும் முத்துமாலைகளும் கிடப் பதைக் கண்டான். கண்டு திகைத்தான். இதைத்தான் 'நச்சுப் பாம்பு' என்று புத்தர் பெருமானும் ஆனந்த தேரரும் கூறினார்கள் என்று அறிந்தான். என்ன செய்வதென்று தோன்றாமல் தயங்கினான். பிறகு, மண்ணை வாரி அதன்மேல் போட்டுவிட்டுப் பழையபடி ஏர் உழுதுகொண்டிருந்தான்.

பொழுது விடிந்தவுடன் சிராவத்தி நகரத்துச் செல்வன் மாளிகையில் எல்லோரும் விழித்துக் கொண் டார்கள். மாளிகையில் கன்னம் வைக்கப்பட்டிருப் பதையும், பொன்னும் பொருளும் களவாடப்பட்டிருப் பதையும் அறிந்தார்கள். கள்வரைக் கண்டு பிடிப்ப தற்காகச் செல்வனின் வேலைக்காரர்கள் புறப்பட்டுப் பல திசைகளிலும் சென்றார்கள். அவர்களில் சிலர் நகரத் துக்கு வெளியே வயல்பக்கமாகக் காலடிச் சுவடுகள் இருப்பதைக் கண்டு அவற்றின் வழியே போனார்கள். கடைசியில் கள்வர் தங்கியிருந்த வயலுக்கு வந்தார்கள். அங்கு வயலை உழுதுகொண்டிருந்த குடியானவனையும் ஒரு புறத்தில் அரைகுறையாக மறைக்கப்பட்ட பணப் பையையும் கண்டார்கள். குடியானவன் மேல் அவர் களுக்கு ஐயம் உண்டாயிற்று. இரவில் களவாடிய பண மூட்டையை வயலில் வைத்துவிட்டு, தன்னை யாரும் ஐயுறாமலிருக்க ஏர் உழுகிறான் என்று

கருதினார்கள். பணப்பையையும் முத்துமாலைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு குடியானவனையும் பிடித்துக் கொண்டு போனார்கள். போய் அரசன் முன்பு நிறுத்தினார்கள்.

அரசர் வழக்கை உசாவல் செய்தார். கிடைத்த சான்றுகளைக்கொண்டு குடியானவன் கள்வனே என்று உறுதிசெய்து, அக்காலத்து முறைப்படி களவுக் குற்றத்திற்குரிய கொலைத்தண்டனை கொடுத்தார். ஆகவே, சேவகர் குடியானவனைக் கொல்லக் கொலைக் களத்திற்குக் கொண்டுபோனார்கள். போகும் வழியில் அவனை அடித்துக்கொண்டே போனார்கள். சேவகர் அடித்த போதெல்லாம் குடியானவன், அன்று காலையில் புத்தர்பெருமானும் ஆனந்ததேரரும் பேசிய மொழிகளைத் திரும்பத் திரும்பக் கூறினான். "இதோ பார். ஆனந்த! நச்சுப் பாம்பு." "ஆமாம், பெருமானே! கொடியநச்சுப் பாம்பு." இந்த மொழிகளைத் தவிர அவன் வேறொன்றையும் கூறவில்லை. இதைக் கேட்ட சேவகர் வியப்படைந்தனர். "புத்தர் பெருமான் பெயரையும் ஆனந்ததேரர் பெயரையும் அடிக்கடி நீ சொல்லுவதன் கருத்து என்ன?" என்று அவனைக் கேட்டார்கள். "இந்த இரகசியத்தை அரசரிடம் தவிர வேறு ஒருவருக்கும் சொல்லக் கூடாது," என்றான் குடியானவன்.

'இதில் ஏதோ முதன்மையான செய்தி இருக்கிறது போலும்' என்று சேவகர் எண்ணி, அவனை மறுபடியும் அரசர் முன்பு கொண்டுபோய், நடந்த செய்தியைக் கூறினார்கள். அரசர், "நீ கூறியதன் கருத்து என்ன?" என்று அவனைக் கேட்டார்.

குடியானவன் அன்று காலையில் நடந்ததைக் கூறினான். தான் விடியற்காலையில் வயலுக்குச் சென்று உழுதுகொண்டிருந்ததையும், அப்போது புத்தர் பெருமான் ஆனந்ததேரருடன் அங்கு எழுந்தருளி வந்ததையும், அவர்கள் அங்கிருந்த பணப்பையைக் கண்டு பேசிக் கொண்டவற்றையும் விளக்கமாகக் கூறினான். கூறி "அவர்கள் பணமூட்டையை 'நச்சுப் பாம்பு' என்று சொன்னது என்னைப் பொறுத்த வரையில் உண்மையாய் விட்டது. நான் பணத்தைக் களவுசெய்யாதவனாக இருந்தும் இந்தப் பணம் என் உயிருக்கு நஞ்சாக இருக்கிறது," என்று சொன்னான். இதைக் கேட்ட அரசர் தமக்குள் எண்ணினார். "இந்த ஆள், உலகத்துக்கே பெரியவர்களாக உள்ளவர்களைச் சான்று கூறுகிறான். இவனைப் பிடித்துவந்த சேவகர் கூறிய சான்றுகளோ இவன் கள்வன் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. ஒருவேளை இவன்மீது தவறாகக் குற்றம் சாற்றப்பட்டிருக்குமோ? இதைத் தீர உசாவ வேண்டும்," என்று எண்ணிய அரசர், குடியானவனைக் கொலை செய்யாமல் சிறையில் வைக்கும்படி கட்டளை இட்டார்.

அன்று மாலை அரசர், புத்தர் பெருமான் எழுந்தருளியிருந்த சோலைக்குச் சென்று, அவரை வணங்கி, "பெருமானே! இன்று காலையில் தாங்கள் ஒரு குடியானவன் உழுதுகொண்டிருந்த வயலுக்கு எழுந்தருளினீர்களோ," என்று கேட்டார்.

"ஆமாம், அரசரே!"

"அங்குத் தாங்கள் என்ன கண்டருளினீர்கள்?"

"பொற்காசு நிறைந்த பணப்பையையும், முத்து மாலைகளையும் கண்டோம்."

"அப்பொழுது தாங்கள் என்ன அருளிச் செய்தீர்கள்?"

தாம் ஆனந்தரிடம் கூறியதையும் அதற்கு ஆனந்தர் மறுமொழியாகக் கூறியதையும் புத்தர் அரசனுக்குத் தெரிவித்தருளினார். அரசருக்கு உண்மை புலப்பட்டது. குடியானவன் களவு செய்தவன் அல்லன். வேறு யாரோ களவு செய்து அவன் வயலில் போட்டு விட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள். புத்தர் பெருமான் பணப்பையைப் பார்த்த பிறகுதான் குடியானவன் அதைக் கண்டிருக்கிறான். குடியானவன் களவாடினவனாக இருந்தால் அவ்விதமாக எல்லோர் கண்களுக்கும் படும்படி அதை வைத்திருக்கமாட்டான். இவ்வாறு எண்ணி அரசர், புத்தரிடம் பின்வருமாறு கூறினார்: "பெருமானே! இந்தக் குடியானவன் தங்கள் திருப்பெயரைச் சான்று கூறியபடியால் உயிர் பிழைத்தான். இல்லையேல் அவன் உயிர் இன்றோடு முடிந்திருக்கும்," என்று கூறி அவரை வணங்கி விடை பெற்றுச் சென்றார்.

அரண்மனைக்குச் சென்று குடியானவன் களவுக் குற்றம் செய்தவன் அல்லன் என்றும், அவனை உடனே விடுதலை செய்யும்படியும் சேவகருக்குக் கட்டளையிட்டார். குடியானவன் உயிர் பிழைத்துப் புத்தர் பெருமானை வாழ்த்திக்கொண்டே வீடு சென்றான்.

---

8. மலையில் உருண்ட பாறை

இராசகிருக நகரத்துக்கு அண்மையில் குன்றுகளும், காடுகளும், தோட்டங்களும், தோப்புகளும் இருந்தன. ஆகவே, அவ்விடத்தில் இயற்கை அழகும் இனிய காட்சிகளும் நிறைந்திருந்தன. கழுக்குன்றம் என்னும் பொருள் உள்ள கிச்சரகூடமலையும், அதன்மேல் வெளுவனம் என்னும் மூங்கில் காடும் இருந்தன.

அந்தக் கிச்சரகூடமலையில் இருந்த வெளுவனத்திலே புத்தர் பெருமான் தமது புத்தசமயத் துறவிகளுடன் தங்கியிருந்தார். அந்த மலைக்கு அண்மையில் ஒரு பெரிய மாந்தோப்பு இருந்தது. முனிவர்மலை என்னும் பொருள் உள்ள இசிகிலி அல்லது இசிகிரி என்னும் குன்று இன்னொரு புறம் காட்சியளித்தது. சித்திரகூட பர்வதம் என்னும் குன்று மற்றொரு பக்கத்தில் அமைந்திருந்தது. இம் மலையின் மேல் காளசிலை என்னும் பெயருள்ள கரியநிறமுள்ள பெரும் பாறை பார்ப்பவர் உள்ளத்திலே அச்சத்தையும் வியப்பையும் உண்டாக்கி வீரத்தோடு நின்று கொண்டிருந்தது.

மற்றொரு பக்கம் பண்டவமலை இருந்தது. மத்தருச்சி என்னும் இடமும் மிருகதாய வனமும் இங்கு இருந்த மனத்திற்கினிய காட்சிக்குகந்த இடங்கள். மலைகளும் காடுகளும் தோப்புகளும் தோட்டங்களும் சூழ்ந்திருந்த இந்த இடத்தில் இயற்கைக் காட்சியின் எழிலும் வளமும் அமைந்திருந்தன. சூரியன் மறைகிற

மாலை நேரத்திலே, செவ்வானம் பலவிதமான நிறங்களோடு காட்சி வழங்குகிற அந்திப்பொழுதிலே, இவ்விடம் பேரழகு பெற்று விளங்கிற்று. எழில் நிறைந்த இந்த இடத்திலே, மாலைநேரத்திலே புத்தர் பெருமான் தம் மாணவர்களுடன் நடந்து உலாவுவது வழக்கம்.

ஒருநாள், மாலைநேரத்திலே கதிரவன் மேற்கே மறைந்துகொண்டு பழுக்கக் காய்ச்சிய தங்கத்தகடு போல் காணப்படுகிறான். பற்பல நிறங்களோடு செவ்வானம் காட்சியளிக்கிறது. அடர்ந்த மரங்களிலே பறவை இனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாக அமர்ந்து அடங்குகின்றன. அவ்வாறு அடங்கும் பறவைகள் கலகல வென்று சிலம்பொலிபோல இசைக்கும் ஆரவாரம் எங்கும் கேட்கிறது. வெண்ணிறக் கொக்குகள் கூட்டங் கூட்டமாக விண்ணில் சுற்றிச் சுற்றிப் பறந்து உயரமான மரத்தின்மேல் ஒருங்கே அமர்வதும், மீண்டும் ஒருங்கே கிளம்பி வட்டமிட்டுப் பறந்துபோய் மற்றொரு மரத்தில் அமர்வதுமாக இருக்கின்றன.

பகல் முழுதும் அடங்கிக் கிடந்த வௌவால் பறவைகள் வெளிப்பட்டு விண்ணிலே பறக்கத் தொடங்கின. மெல்லிய காற்று இனிமையாக வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. இயற்கைக் காட்சிகள் கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் விருந்தளிக்கின்றன. அமைதியும் அழகும் மகிழ்ச்சியும் ஆகிய பண்புகள் அங்குக் குடிகொண்டிருக்கின்றன.

120247.

புத்தர் பெருமான் தமது வழக்கப்படி இதோ நடந்துபோகிறார். தொடர்ந்து, சற்றுப் பின்னால், சில மாணவர்கள் நடக்கிறார்கள். மலைச்சரிவில் மரங்கள்

CH
Q4
N75

இல்லாத இடம். கதிரவன் மறைந்து விட்டான். கிச்சரக்கூட மலையின் அடிவாரத்திலே இவர்கள் நடக்கிறார்கள். இருள் சூழ்கிறது. செவ்வானம் ஒளி மழுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. பறவைகள் மரங்களில் சந்தடியின்றி அடங்கிவிட்டன. அமைதியான அந்த நேரத்திலே மலையுச்சியிலே கடகட வென்று ஓர் அச்ச மூட்டும் ஒலி கேட்கிறது. எல்லோரும் மலையுச்சியைப் பார்க்கிறார்கள். அந்தோ! கரிய பெரும் பாறை ஒன்று மலைமேலிருந்து உருண்டு வேகமாக வருகிறது. அது உருண்டு விழப்போகிற இடத்தில்தான் புத்தர் பெருமான் நடக்கிறார்! பாறை அவரை உருட்டி நசுக்கி விடுவது உறுதி. மலைச்சரிவிலே பாதிதூரம் பாறை உருண்டு வந்துவிட்டது. அதைக் கண்ட மாணவர்கள் கூச்சலிடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு என்ன செய்வ தென்று தோன்றவில்லை. அடுத்த நொடிப்பொழுதில் பாறை புத்தர்மேல் உருண்டு விழப்போகிறது! மாண வர்கள் இமைகொட்டாமல் வாயடைத்து மனம் துடித்து நிற்கிறார்கள்.

நல்லவேளை! கடகடவென் றுருண்டுவந்த பாறை திடீரென்று இடை வழியிலே மலைச்சரிவிலேயே நின்று விட்டது! ஆனால், சிதறுண்ட சிறு கற்கள் வேகமாக உருண்டு வந்தன. அவற்றில் ஒருகல் பெருமானின் காலில் பட்டது. காயம்பட்டுக் குருதி வடிகிறது. வலி பொறுக்க முடியாமல் அவர் தரையில் உட்கார்ந்தார். மாணவர்கள் ஓடித் தாங்கிக்கொள்கிறார்கள்.

விரைவாக உருண்டுவந்த பாறை, மலைச்சரிவிலே தலைதூக்கி நின்ற இரண்டு பாறைகளுக்கு இடையிலே அகப்பட்டுக்கொண்டு அங்கேயே தங்கிவிட்டது;

ஆனால், அது உருண்டுவந்த வேகத்தினாலே சில பாறைக் கற்கள் சிதறி ஓடின. அவ்வாறு சிதறிய கற்களில் ஒன்றுதான் புத்தருடைய காலைக் காயப்படுத்திவிட்டது. அந்தப் பெரும் பாறை அங்கே தடைப்படாமல் உருண்டு வந்திருக்குமானால்......!

இவ்வளவு பெரிய பாறை மலையுச்சியிலிருந்து எவ்வாறு உருண்டு வந்தது? இதை உருட்டித் தள்ளியவர் யார்? மழைகாலமாக இருந்தால் வெள்ளத்தினால் மண் இளகிப் பாறை உருண்டது என்று கருதலாம்; அல்லது இடி விழுந்து பாறை புரண்டது என்று நினைக்கலாம். இதுவோ மழையற்ற வெயில் காய்கிற வேனிற்காலம்; பாறை தானாகவே உருண்டு வந்தது என்பது நம்பக் கூடியதன்று.

மாணவர்கள் மலையுச்சியை நோக்கினார்கள். மலையுச்சியிலே தேவதத்தன் நின்றுகொண்டு மலையடிவாரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். புத்தர் பெருமானைக் கொல்லச் சதிசெய்து, மலையுச்சியிலிருந்து பாறையைப் புரட்டித் தள்ளியவன் அவன்தான். தான் கருதிய காரியத்தைப் பாறை செய்து முடித்ததா என்பதை அறிய, பாறையை உருட்டித் தள்ளிய அவன் மேலிருந்தபடியே கீழே பார்க்கிறான்.

முன்பு இரண்டு முறை, ஆட்களை ஏவிப் புத்தரைக் கொல்ல முயற்சி செய்து அந்த முயற்சிகளில் தோல்வியுற்றான். இப்போது தானே தன் கைகளால் பாறையை உருட்டித்தள்ளி அவரைக் கொல்ல முயன்றான். ஆனால், இப்போதும் அவன் வெற்றி பெறவில்லை. பாறை இடைவழியிலே தங்கிவிட்டது.

தேவதத்தன் புத்தருடைய நெருங்கிய உறவினன். புத்தரிடம் வந்து துறவு பூண்டவன். புத்தமதம் நாட்டிலே செல்வாக்கடைந்து பெருமையும் சிறப்பும் பெற்றிருப்பதைக் கண்டு, புத்தர் பெருமானுக்குப் பதிலாகத்தானே தலைவனாக இருந்து பெருமையடைய வேண்டும் என்று எண்ணினான். தன் கருத்தைப் புத்தரிடம் கூறித் தன்னைத் தலைவனாக்கும்படி வேண்டினான். புத்தர், "புத்தபதவி ஒருவர் இன்னொரு வருக்குக் கொடுத்துப்பெறக் கூடிய நிலையன்று. அவரவ ருடைய விடா முயற்சியினாலே, உழைப்பினாலே பெற வேண்டிய நிலை," என்று கூறிவிட்டார். ஆகவே, தேவதத்தன் புத்தரைக் கொன்று அந்த இடத்தில் தான் அமர்ந்து பெருமையடைய உறுதிகொண்டான். அதன் காரணமாகத்தான் அவரைக் கொல்ல முயன்றான். மூன்று முறை முயன்று பார்த்து மும்முறையும் தோல்வியுற்றான்.

காலில் காயம் அடைந்த பெருமான் புத்தரை மாணவர்கள் தூக்கித் தாங்கிக்கொண்டு அண்மையிலே இருந்த மத்தருச்சி என்னும் இடத்திற்குக் கொண்டு போனார்கள். பெருமான், அருகிலிருக்கும் மருத்துவன் சீவகனுடைய மாந்தோப்புக்குத் தம்மை அழைத்துச் செல்லும்படி கூறினார். அவ்வாறே மாந்தோப்புக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். சீவகன் மருத்துவத் தொழிலில் திறமைபெற்றவன். அவன் புத்தர் காலில் பட்ட காயத்திற்குத் தகுந்த மருந்து இட்டுக் கட்டுக் கட்டினான். அடுத்த நாளே பெருமானுடைய காயம் ஆறிவிட்டது.

மாலைநேரமானவுடன் புத்தர் வழக்கப்போல நடந்து உலாவிவரப் புறப்பட்டார். சீடர்கள் தடுத்தார்கள். "தேவதத்தன் மீண்டும் சதிசெய்வான். வெளியே போகவேண்டாம்," என்று கூறித் தடுத்தார்கள். அப்போது புத்தர் கூறினர்: "துறவிகளே! ததாகதருடைய உயிரைப்போக்க ஒருவராலும் முடியாது. அவர் உயிரோடிருக்க வேண்டிய நாள் வரையில் உயிருடன் இருப்பார். ததாகதர் உயிருக்குத் தீங்கு நேரிடும் என்று நீங்கள் அஞ்சவேண்டா," என்று கூறினர்.

பிறகு கைத்தடியை எடுத்துக்கொண்டு வழக்கம் போல உலாவச் சென்றார். மாணவர்களும் பின் தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

---

9. கள்ளரை நல்லவராக்கிய காத்தியானி

பெருமான் புத்தருடைய சிறந்த மாணவர்களில் மகா கச்சானரும் ஒருவர். மகா கச்சானர் அவந்தி நாட்டிலே கூரராக நகரத்திலே சென்று அந் நகரத்துக்கு அண்மையில் உள்ள ஒரு மலையின்மேல் தம்முடைய மாணவர்களுடன் தங்கியிருந்தார். அவர் நாள்தோறும் அறவுரை கூறி விரிவுரை ஆற்றுவது வழக்கம். அவர் கூறும் நல்லுரைகளைக் கேட்பதற்காக நகரமக்கள் அவரிடம் திரண்டு வந்தார்கள்.

மகா கச்சான மகாதேரர் அருளிச்செய்யும் அறவுரைகளை நாள்தோறும் விடாமல் கேட்டு வந்தவர்களில் இளைஞன் ஒருவனும் இருந்தான். இவன் பெயர் சோணன் குட்டிக் கண்ணன் என்பது. செல்வம் கொழித்த குடும்பத்திலே பிறந்தவன். காத்தியானி என்னும் அம்மையாரின் மகன். முனிவரின் அறவுரைகளைக் கேட்டுவந்த இவனுக்குத் துறவியாக வேண்டும் என்னும் எண்ணம் உண்டாயிற்று. ஆகவே, மகா கச்சான மகாதேரரிடம் சென்று தான் துறவியாக விருப்புவதாகவும் தன்னை மாணவனாக ஏற்றுக் கொள்ளும்படியும் அவரிடம் கூறினான்.

செல்வஞ் செழித்த குடும்பத்திலே பிறந்து சுக வாழ்க்கை வாழ்ந்து பழகிய அவனுடைய நிலையையும் இளமை வயதையும் அறிந்த மகா கச்சானர், அவன் வேண்டுகோளை மறுத்தார். உற்றார் உறவினரை விட்டுத் தனியே இருப்பதும், தன்னந்தனியே இரந்

துன்பதும், தனியே இருந்து மனத்தை அடக்கித் துறவு வாழ்க்கையைச் செலுத்துவதும் கடினமானது என்பதை அவனுக்கு விளக்கிக் கூறினர். சோணன் குட்டிக் கண்ணன் விடவில்லை. மீண்டும் சென்று தனக்குத் துறவுநிலையை யளிக்க வேண்டும் என்று வேண்டினன். மீண்டும் அவர் மறுத்தார். மற்றும் ஒருமுறை வேண்டினன். அப்போதும் மறுத்து விட்டார்.

குட்டிக் கண்ணன் இளைஞனுன போதிலும் உறுதியான உள்ளம் உடையவன். ஆகவே எப்படி யாவது தான் புத்தசமயத் துறவியாக ஆகவேண்டும் என்று உறுதிசெய்து கொண்டான். அதனல், மறுபடியும் அவரிடம் சென்று கட்டாயம் தன்னை மாணவனுக்கிக் கொள்ளும்படி வேண்டினன். இவனுடைய மன வுறுதியைக் கண்ட தேரர், ஒருவாறு இணங்கி, அவனை மாணவனுக்கிக் கொள்ளுவதாகவும், சில ஆண்டு கழித்துத் துறவறத்தில் சேர்ப்பதாகவும் கூறி அவனை மாணவனுக்கிக் கொண்டார். அவன் மூன்று ஆண்டு அவரிடம் மாணவனுக இருந்தான். இந்த மூன்று ஆண்டுக்குள் புத்தருடைய அறிவுரைகளில் இன்றியமை யாதவற்றை மனப்பாடஞ் செய்து கொண்டதோடு அவற்றின் கருத்தையும் தெள்ளத் தெளிய ஓதி உணர்ந் தான். அன்றியும், அறவுரைகளை ஓதி விரிவுரை செய்யவும் கற்றுக்கொண்டான்.

இவ்வாறு புத்தசமய மறைகளை ஓதியுணர்ந்த குட்டிக்கண்ணர், மூன்ருண்டுக்குப் பின்னர், ஆசிரிய ரிடம் விடைபெற்றுப் புத்தரை வணங்கச் சென்ருர். அவந்தி காட்டைக் கடந்து வெகுதொலைவிற்

கப்பாலுள்ள சேதவனத்தை அடைந்தார். அங்குப் புத்தர் எழுந்தருளியிருந்த கந்தகுடியில் சென்று புத்தர் பெருமானைக் கண்டு அடிவணங்கித் தொழுதார். புத்தர் அவரை அன்புடன் வரவேற்றார். குட்டிக் கண்ணர் கந்தகுடியிலே தங்கினர். வைகறைப் பொழுதில் விழித்தெழுந்து, புத்தரின் உத்தரவு பெற்றுத் தாம் ஓதியுணர்ந்த புத்த மறையை நன்கு ஓதினர். இவர் ஓதிய முறையையும் தெளிவையும் கருத்தூன்றிக் கேட்டருளிய புத்தர், இவரைப் பெரிதும் புகழ்ந்து வியந்து மகிழ்ந்தார். அங்கிருந்த மற்றத் தேரர்களும் புகழ்ந்து பாராட்டினர்கள். இதனல் இவருடைய புகழ் நாடெங்கும் பரவிற்று. அவந்தி நாட்டிலே கூரராக நகரத்திலே இருந்த இவருடைய அன்னையார் காத்தியானி அம்மையார் காதிலும் இவருடைய புகழ் எட்டிற்று. 'என் மகன் இந்த ஊருக்கு வருவானனல், அவனிடம் அறவுரை கேட்க வேண்டும்,' என்று அம்மையார் தமக்குள் கூறிக் கொண்டார்.

சோணன் குட்டிக் கண்ணர், சில நாள்கள் பெருமான் புத்தரிடம் தங்கியிருந்து, அவர் திருக் கைகளினலே சீவரம் பெற்றுத் துறவியானர். பின்னர், மீண்டும் அவந்தி நாட்டிற்கு வந்து தம் ஆசிரியரான மகா கச்சானரிடம் தங்கியிருந்தார். இருவரும் வழக்கம் போல, நகரத்தில் சென்று இல்லங்களில் உணவுப் பிச்சை ஏற்று வந்தனர்.

ஒருநாள் காத்தியானி அம்மையார் இல்லத்திற் சென்று பிச்சை ஏற்றனர். அவர்களுக்கு அம்மையார் உணவளித்த பிறகு, தாம் நெடுநாளாகக் கருதியிருந்த

எண்ணத்தைத் தமது மகனுன சோணன் குட்டிக் கண்ணருக்குத் தெரிவித்தார். அஃதாவது, தமக்கு அறவுரை வழங்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். அவரும் அதற்கு உடன்பட்டார்.

அந் நகரத்தின் சிறந்த ஓர் இடத்திலே பலரும் வந்து அறவுரை கேட்பதற்குக் காத்தியானி அம்மையார் ஏற்பாடு செய்தார். சோணன் குட்டிக் கண்ணர் அந்த இடத்தில் சென்று நாள்தோறும் அறவுரை கூறி விரிவுரை வழங்கினுர். மக்கள் திரண்டு வந்து கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள். காத்தியானி அம்மை யாரும், தமது மாளிகையில் உள்ள ஏவலாளர், பணி விடையாளர் எல்லோரும் அறவுரை கேட்பதற்காக விடுமுறையளித்துத் தாமும் சென்று அறவுரை கேட்டார். அவர் மாளிகையில் ஒரே ஒரு வேலைக்காரி மட்டும் தங்கியிருந்தாள்.

காத்தியானி அம்மையார் பெருஞ்செல்வம் உள்ள பெரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று கூறினே மல்லவா? அக்காலத்தில் அந்த நகரத்திலே கொள்ளை யடிக்கும் கள்ளர் இருந்தனர். அவர்கள் காத்தியானி அம்மையார் வீட்டுச் செல்வத்தின்மேல் நெடுங்காலமாகக் கண் வைத்திருந்தார்கள். எப்போது சமயம் வாய்க்கும் என்று அவர்கள் காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண் டிருந்தார்கள்.

அம்மையார் வேலைக்காரர்களுடன் அறவுரை கேட்கும் செய்தியை அறிந்து, இதுவே தகுந்த சமயம் என்று கருதி அம்மையார் வீட்டில் கொள்ளை யடிக்கச் சென்றுர்கள். கன்னம் வைத்து வீட்டிற்குள்

புகுந்து பொருள்களையும், பணங்காசுகளையும் கொள்ளையிடத் தொடங்கினார்கள். கள்ளர் தலைவன், அம்மையார் அறவுரை கேட்கும் கூட்டத்திற்கு வந்து ஒருபுறமாக இருந்து அம்மையாரைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தான். தம் வீட்டைக் கள்ளர் கொள்ளையிடுவதை அறிந்து, அம்மையார் கள்ளரைப் பிடிக்க முயற்சி செய்தால், அப்போது அவரைக் கத்தியால் குத்திக் கொன்று விடுவதற்காகத்தான் கள்ளர்தலைவன் அங்குச் சென்றிருந்தான்.

வீட்டிற்குள் புகுந்த கள்ளர்கள் செப்பு நாணயங்கள் வைத்திருந்த அறைக்குள் புகுந்து அவற்றை வாரி மூட்டை கட்டினார்கள். கள்ளர் புகுந்து கொள்ளையிடுவதைக் கண்ட ஊழியப்பெண், அம்மையாரிடம் விரைந்து வந்து செய்தியைச் சொன்னாள். இதனைக் கேட்ட அம்மையார், "நல்லது; அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை," என்று கூறிச் சொற்பொழிவைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

வீட்டிற்குத் திரும்பிச் சென்ற ஊழியப்பெண், இப்போது கள்ளர் வெள்ளி நாணயங்கள் வைத்துள்ள அறையில் புகுந்து வெள்ளிக்காசுகளை மூட்டை கட்டிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். ஆத்திரங்கொண்டாள். ஆகவே, அவள் மறுபடியும் ஓடோடிச் சென்று அம்மையாரிடத்தில் வெள்ளிக்காசுகள் பறிபோவதைக் கூறினாள். அம்மையார், "சரி போகட்டும். அதைப் பற்றிக் கவலைவேண்டாம். நீ போ," என்று கூறி மீண்டும் சொற்பொழிவைக் கருத்தூன்றிக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

மிக வருத்தத்தோடு வீடு திரும்பிய வேலைக்காரி, கள்ளர்கள் வெள்ளிக்காசுகளை மூட்டைகட்டி வைத்து விட்டு, அப்போது பொற்காசு உள்ள அறைக்குள் புகுந்து தங்க நாணயங்களை மூட்டை கட்டிக்கொண் டிருப்பதைக் கண்டாள். கண்டு மனம் பதறி, மறுபடியும் ஓடோடி வந்து அம்மையாரிடம் பொற் குவியல் கொள்ளை போவதைக் கூறினாள். அப்போதும் அம்மையார் அறவுரையிலே கருத்தூன்றி யிருந்தார். அவர் அவளைப் பார்த்து, "போனால் போகட்டும். இப்போது தொல்லை செய்யாதே," என்று கூறி முன்போலவே சொற்பொழிவைக் கேட்டுக்கொண் டிருந்தார்.

ஊழியப்பெண் அடிக்கடி ஓடிவந்து அம்மையா ரிடம் கூறியதையும், அம்மையார் அவளிடம் கூறி யதையும் கள்ளர் தலைவன் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண் டிருந்தான். மூன்று தடவை வேலைக்காரி வந்து செம்பு, வெள்ளி, பொன் நாணயக் குவியல்கள் கொள்ளை போவதைக் கூறியபோதும், அம்மையார் அதனைப் பொருட்படுத்தாமல், அறவுரையில் கருத் தூன்றியிருந்ததைக் கண்டு அவனுக்கு வியப்பு உண்டா யிற்று. அம்மையார்மீது அவனுக்குப் பெருமதிப்பு உண்டாயிற்று. அவன் உள்ளத்திலே நல்லறிவு தோன்றியது. 'இவ்வளவு நல்லவருடைய பொருளைக் கொள்ளையடித்தால் என் தலைமேலே இடிவிழும்! இவர் பொருளைத் தொடுவது பெரும்பாவம்!' என்று அவன் தனக்குள் கூறிக்கொண்டான். உடனே, அவன் அவ் விடத்தைவிட்டு விரைந்து நடந்தான். அம்மையார் வீட்டை யடைந்தான்.

கள்ளர்கள் அப்போது, கொள்ளையடித்த பொருள்களை மூட்டை கட்டி, அவற்றை வண்டிகளில் ஏற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். மூட்டைகளை இறக்கி வீட்டிற்குள்ளேயே வைத்துவிடும்படி அவன் அவர்களுக்குச் சொன்னான். அதைக் கேட்ட அவர்கள் வியப்படைந்தார்கள். ஆனால், ஒன்றும் பேசாமல் தம் தலைவன் கட்டளைப்படியே மூட்டைகளை வீட்டிற்குள் கொண்டு போய் வைத்தார்கள். மூட்டைகளை இறக்கியானவுடன் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு அம்மையார் இருந்த கூட்டத்திற்கு வந்தான். வந்து ஒருபுறமாக அமர்ந்து அறவுரைகளைக் கேட்டான்.

சொற்பொழிவு முடிந்தது. எல்லோரும் எழுந்து சென்றனர். காத்தியானி அம்மையாரும் தமது இல்லத்திற்குப் புறப்பட்டார். கள்வர் தலைவன் அம்மையார் எதிரில் சென்று அவரை வணங்கிக் கும்பிட்டான். தான் அம்மையார் வீட்டில் கொள்ளையடித்ததையும், அதை அறிந்தும் அம்மையார் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் அறவுரையிலேயே மனம் செலுத்தியிருந்ததையும் சொல்லி, இவ்வளவு நல்லவருடைய செல்வத்தைக் கொள்ளையிடத் துணிந்ததற்காகத் தன்னை மன்னிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டான். அம்மையார் மன்னித்தார்.

கள்ளர் தலைவன் அம்மையாரை விடவில்லை. "நான் துறவிகள் மன்றத்தில் சேரப்போகிறேன். இன்றோடு என் கொள்ளைத் தொழிலை விட்டுவிட்டேன். இவ்வாழ்க்கையில் இனி எனக்கு அவாவில்லை. துறவு பூண்டு, மிகுந்திருக்கும் வாழ்நாளை நல்வழியில் செலுத்த

எண்ணங்கொண்டேன். தங்கள் குமாரரான குட்டிக் கண்ணரிடம் எனக்காகப் பரிந்துபேசி என்னை மாணவ னுக்கிக்கொள்ளும்படி சொல்லவேண்டும்" என்று வேண்டினுன். இதைக் கேட்ட அம்மையார் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்தார். அம்மையார் குட்டிக்கண்ண ரிடம் இச் செய்திகளையெல்லாம் கூறிக் கள்ளனை மாணவனுக்கிக் கொள்ளும்படி பரிந்து பேசினுர்.

கள்ளனுடைய மனம் உண்மையிலேயே தூய்மை யடைந்து செம்மையாக இருப்பதை அறிந்து குட்டிக் கண்ணர் அவனைத் தம் மாணவனுக்கிக் கொண்டார். அவனைச் சேர்ந்த மற்றக் கள்ளர்களும் துறவு பூண்டனர்.

6A
7-19